

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 1 (208)
СІЧЕНЬ
2022 РОКУ

НАРАДА МІСІОНЕРСЬКОГО ДЕПАРТАМЕНТУ УЦХВЄ

15 грудня 2021 року в церкві «Спасіння» м. Луцька відбулося засідання місіонерського департаменту УЦХВЄ, яке відвідали відповідальні з регіонів, представники місій та інші служителі, зокрема старший пресвітер Волині єпископ Михайло Близнюк.

Звітуючи про діяльність відділу, керівник департаменту й директор місії «Голос надії» єпископ Микола Синюк зауважив, що 2021 рік став роком загострень — політичних і медичних. Серед іншого служитель повідомив, що на сьогодні місіонерські відділи сформовані у 13 областях України. Загальна кількість місіонерів в обласних об'єднаннях — 967. Загалом 150 місіонерів працюють у 14 країнах.

Звітували також служителі з регіонів: Іван Коханевич (Київщина), Петро Приходько (Запоріжжя), Михайло

Коломийченко (Тернопільщина), Андрій Геманчук (Херсонщина), Андрій Руденко (Луганщина), Мирослав Капарчук (Чернігівщина), Юрій Левчик (Черкащина), Віктор Мартинович (Хмельницьщина), Валерій Голінець (Львівщина), Володимир Герасимчук (Дніпропетровщина), Віктор Клець (Сумщина), Петро Устимчук (Полтавщина), Ігор Бубна (Івано-Франківщина), Ростислав Боришкевич (Рівненщина), Костянтин Кучеря (Чернівеччина), Сергій Тарасюк (Житомирщина). У цих областях активно ведеться місіонерська праця, будуються дома

молитви, реалізуються різноманітні євангелізаційні проекти.

У блоці питань про біблійну освіту Богдан Шишик розповів про місіонерську школу в Ковелі, яку заснував єпископ Володимир Величко; Іван Онисів — про школу «Голосу надії» в Сколе; Ростислав Шкіндер — про київську школу «Ковчег спасіння».

Присутні обговорили питання офіційного працевлаштування та фінансування місіонерів, оплати навчання студентів місіонерських шкіл, утворення місіонерських управлінь та призначення відповідальних у кожній області, відкриття церков у районних центрах, створення карти місіонерської діяльності усіх євангельських церков України, стосунків між місіями та церквами, методів місіонерської праці в умовах пандемії, формування вимог до місіонера тощо. Зокрема в рамках розбудови структури департаменту вирішили утворити три регіони з відповідальними в них та домовилися про регулярні зустрічі. Запланували зустріч Південно-Західного регіону на 4-5 лютого 2022 року в Чернівцях, з'їзд місіонерського департаменту — 7-8 червня 2022 року в Рівному та участь у Міжнародній місіонерській конференції 9-11 червня 2022 року в Олександрії.

Як зазначив в одному зі своїх виступів Микола Синюк, «називають реформи, коли ми повинні думати, як рухатися далі. Настає час, коли потрібно робити трансформацію та утворювати нову структуру».

ГОЛОВНІ ПЕРЕСЛІДУВАЧІ ХРИСТІЯН 2021 РОКУ

Група захисту релігійної свободи International Christian Concern (ICC) назвала талібів, Кім Чен Іна та Нігерію головними переслідувачами християн. Про це повідомляє christianpost.

У своїй заяві ICC назвала звіт «найамбітнішим дослідницьким проектом в історії організації» і присвоїла трьом головним порушникам релігійної свободи ярлик «Переслідувач року».

Зокрема Нігерія названа найгіршою країною за рівнем релігійної свободи. Ця африканська країна веде 20-річну війну проти християн, яку можна вважати геноцидом.

У доповіді докладно описується небезпечна обстановка, в якій перебувають християни Нігерії: «Нігерія — одне з найбільш смертоносних місць на землі для християн, оскільки з 2000 року тут було вбито від 50 до 70 тисяч людей. Нігерія є батьківщиною сумно відомого ісламського терористичного угруповання «Боко Харам», яке

переселило мільйони людей і вбило десятки тисяч інших.

Ще одним «Переслідувачем року» названий Талібан. У звіті згадується про «ходіння від дверей до дверей з метою з'ясувати, хто ходить у мечеть, а хто ні», обшуки в будинках християн та телефонні дзвінки християнам із попередженнями: «Ми йдемо за вами».

Виведення військ США з Афганістану дозволило талібам взяти країну під контроль. Зовсім недавно стало відомо про вбивство християнина за те, що він мав Біблію в телефоні, і про катування християн із вимогами навернутися до ісламу і здати інших християн.

«Індивідуальним Переслідувачем року» названо північнокорейського диктатора Кім Чен Іна. Згідно зі звітом, «Кіми створили релігійну систему за взірцем бог-батько/син із Кім Чен Іном у ролі сина, якому слід поклонятися. Будь-яка загроза синові та всеосяжній релігійній системі безжально усувається».

Династія Кімів катувала і вбивала мільйони християн протягом десятиліть. За оцінками ICC, близько 30 тисяч християн у Північній Кореї відправлено до тюремних таборів, а понад мільйон вбито.

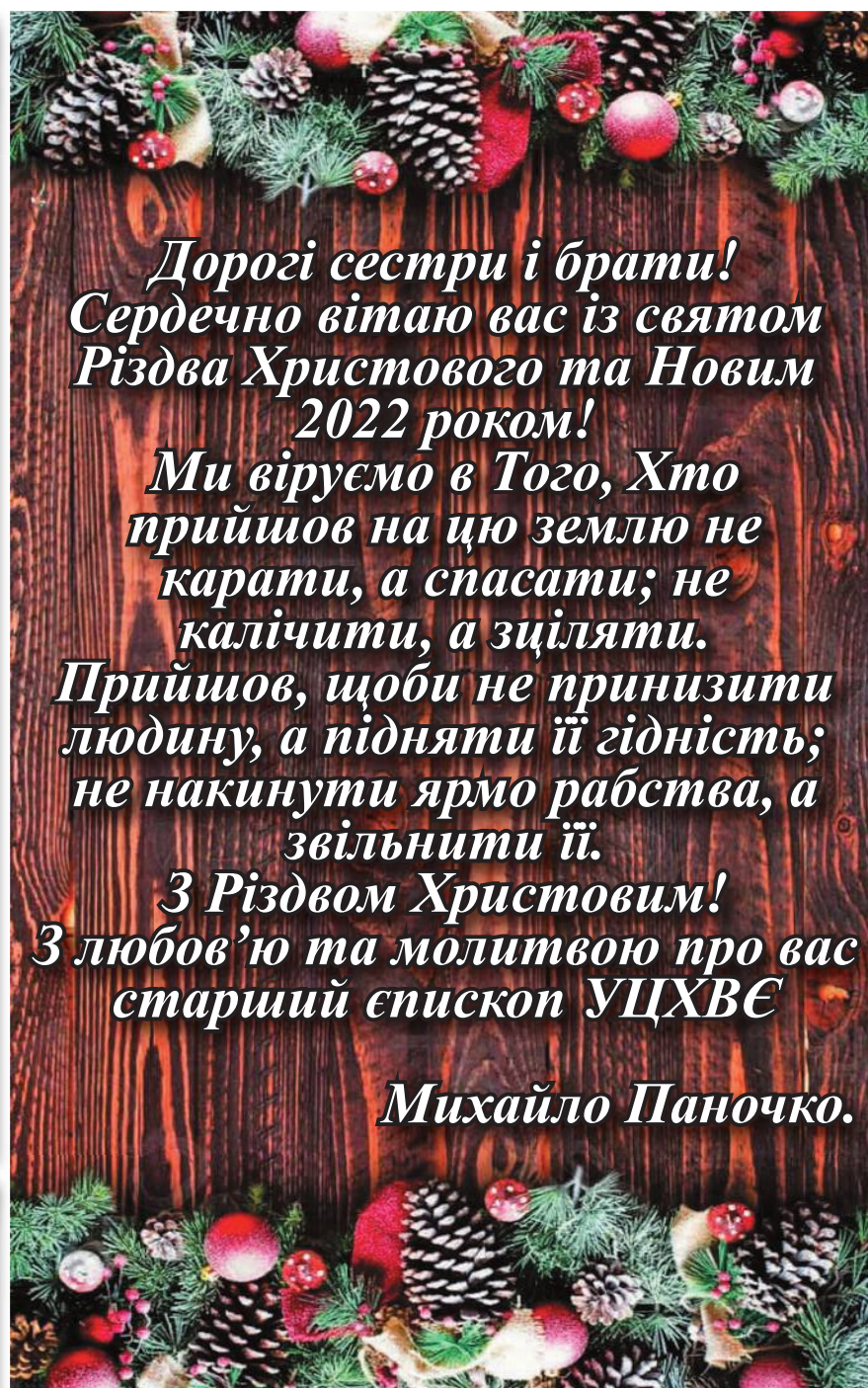
ДІМ ЗГОРІВ ДОТЛА, АЛЕ БІБЛІЯ ЗАЛИШИЛАСЬ НЕУШКОДЖЕНОЮ

Сім'ї з Техасу пощастило вижити після того, як вночі на Різдво їх дім охопило полум'я. Як результат від дому залишились лише руїни, всі речі згоріли дотла, але яким було їх здивування, коли вони знайшли Біблію повністю цілою та неушкодженою.

Хоча сім'я втратила будинок і все, що мало, те, що вони самі залишилися живими та цілими, репортери назвали справжнім чудом.

«У Біблії не згоріла жодна сторінка. Жоднісінька, — сказав глава сім'ї Роберт Фойгт репортерам. — Бог був з нами минулої ночі».

1.cbn.com.

Дорогі сестри і брати!
Сердечно вітаю вас із святом
Різдва Христового та Новим
2022 роком!

Ми віруємо в Того, Хто
прийшов на цю землю не
карати, а спасати; не
калічити, а зціляти.
Прийшов, щоби не принизити
людину, а підняти її гідність;
не накинати ярмо рабства, а
звільнити її.

З Різдвом Христовим!
З любов'ю та молитвою про вас
старший єпископ УЦХВЄ

Михайло Паночко.

РОБИ, ЩО ХОЧЕШ

«Як вони вже поснідали, то Ісус промовляє до Симона Петра: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більше цих? Той каже йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси ягнята Мої! І говорить йому Він удруге: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене? Той каже йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси віці Мої! Утретє Він каже йому: Симоне, сину Йонин, чи кохаєш Мене? Засмутився Петро, що спитав його втретє: Чи кохаєш Мене? І він каже йому: Ти все відаєш, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє до нього Ісус: Паси віці Мої! Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли був ти молодший, то ти сам підперізувався, і ходив, куди ти бажав. А коли постарієш, свої руки простягнеш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш... А оце Він сказав, щоб зазначити, якою то смертю той Бога прославить. Сказавши таке, Він говорить йому: Іди за Мною!» (Ів. 21:15-19).

«Робіть, що хочете». Це гасло, яке виголосила одна з медійних зірок, спричинило колись багато шуму, скандалів, критики. Тепер все вже трохи стихло. Та варто все таки повернутися до цього гасла, вказавши на первісного автора заклику — св. Августина. Це він перший багато століть тому промовив цю фразу: «Роби, що хочеш».

Принципова відмінність, однак, полягає у відсутності першої частини фрази: святий написав її, а медійна зірка оминула. Ця частина

— це слово «люби», яке дає змогу правильно інтерпретувати гасло «Робіть, що хочете». Августин сказав: «Люби... і роби, що хочеш».

Це цілком відповідає духові Ісусового вчення. Він хотів дізнатися в Петра тільки одне — чи той любить. Не питав про бачення, євангелізаційні плани чи структуру церкви, а — про любов.

А почувши відповідь, сказав: «Іди за Мною». Хоча міг би з таким самим успіхом сказати: «Роби, що хочеш», — бо Петро все одно пішов би за Ним.

ПОСЛУХ ЧИ ПРИХОВАННИЙ БУНТ?

«ВИПРОБОВУЙТЕ САМИХ СЕБЕ, ЧИ В ВІРІ ВИ, ПІЗНАВАЙТЕ САМИХ СЕБЕ» (2 КОР. 13:5).

Оцінюючи якість свого християнського життя за шкалою від одного до десяти, яку б оцінку ви поставили собі? І що є мірилом, яким можна виміряти нашу віру? За яким критерієм ми ставимо собі оцінку?

Зі Слова Божого відомо, що одного разу настане день, коли до Бога придуть люди і наведуть різні аргументи на користь своєї віри. Одні скажуть: «Ми демонів виганяли в Твоє Ім'я». Інші додадуть: «Чудеса твоїри в Твоє Ім'я». А Христос їм скаже у відповідь: «Відійдіть від мене, Я ніколи не знав вас». Як бачимо, можна бути дуже релігійною, активною людиною, однак це зовсім не є показником віри. Більше того, виявляється, що можна «по-духовному» приховувати свій бунт проти Бога і Його Слова.

То що ж є справжнім мірилом нашої віри? Ніщо інше, як послух Слово Божому. І не так важливо, наскільки ви любите читати Біблію. Важливо, як Біблія змінює ваше життя, ваш характер, який плід приносить Слово Боже у вашому житті.

Християни зростають у вірі по-різному. Чому ж Слово Боже одну людину змінює мало не на очах, а інша залишається незмінною роками?

Відповідь на це питання дає відомий біблійний текст.

«Ось вийшов сіяч, щоб посіяти. І як сіяв він зерно, упали одні край дороги, і пташки налетіли, та їх повідзьобували. Другі ж упали на ґрунт кам'янистий, де не мали багато землі, і негайно походили, бо земля неглибока була; а як сонце зійшло, то зів'яли, і, коріння не мавши, посохли. А інші попадали в терен, і вигнався терен, і їх поглушив. Інші ж упали на добру землю і зродили: одне в сто раз, друге в шістьдесят, а те в тридцять. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» (Мт. 13:3-9).

Часто тлумачать, що три ґрунти, які не принесли плоду, — це невідроджені, невірні люди. А от добрий ґрунт — це ми, спасенні діти Божі.

Та насправді часто саме ми, віруючі люди, бунтуємо проти Бога. Бунтуємо тим, що буваємо закритими до Слова Божого, не сприймаємо його, не дозволяємо йому змінювати нас. Розуміючи Його волю й чуючи, як Дух Святий нам докоряє, знаходимо масу виправдань, щоб діяти навпаки. Ці виправдання часто мають особливо «духовний» вигляд, однак насправді це прихований бунт проти Бога.

«Край дороги» — тверде серце

Земля «край дороги» втрамбована, тверда, і

зерно просто відстрибує від ґрунту, не маючи змоги впасти всередину. Ми слухаємо проповіді, читаємо Біблію, а Слово нас не торкається, ми залишаємося незмінними. І в понеділок вранці зовсім не пам'ятаємо, про що йшла мова на недільній проповіді.

Причин багато. Ось деякі з них.

Упереджене ставлення до проповідника. Починає говорити один — усі дістають Біблії, зошити, ручки та готові конспектувати. А виходить інший — і багато слухачів подумують: «Ну, що ж він може сказати?». Своїм упередженням ми повісили «ярлик» на брата, назавжди втрамбовувавши ґрунт свого серця. І хай там що він говорить, ми все сприймаємо критично або ж просто несерйозно.

Упереджене ставлення до біблійних текстів — ще один «каток» для ущільнення ґрунту нашого серця. Дуже часто, читаючи біблійний текст, ми наперед маємо його тлумачення. А коли чуємо якийсь незвичний, новий погляд, дуже категорично до цього ставимося.

Неправильний мотив вивчення Біблії. Чому ви читаєте Біблію? Багато людей розкривають її не для того, щоб прочитати, у чому потрібно змінюватися, а для того, щоб виправдати свою поведінку, довести свою правоту. З таким підходом людина закрита, не здатна почути, що Бог хоче їй сказати. Слово не проникає в серце, а просто відстрибує від його твердої броні. Зовні може видаватися, що людина достатньо духовна, цитує Писання та готова за істину боротися, та насправді це прихований бунт проти Бога. Такі люди часто «прикриваються» одним текстом Писання, щоб не виконувати іншого.

Утома. Можна допустити, що Бог здатний говорити і через сон, але ж ми не спати ходимо до церкви. Можливо, це звучить як жарт, але насправді це реальність. Багато християн не готуються до зібрания. Замість того, щоб у суботу раніше лягти спати, аби в неділю прийти в церкву свіжими, готовими до навчання, вони, навпаки, назбирають купу роботи на суботній вечір! У неділю ж ледве піднімаються з ліжка й спізняються на богослужіння. А прийшовши, думками перебувають у справах або ж почуваються настільки втомленими, що й світ їм не милий. І що можна в такому стані сприйняти з того, що проповідують? Людина не готова чути — серце втрамбоване.

Отже, насіння, яке впало «край дороги», — це наше тверде серце.

«Кам'янистий ґрунт» — поверхневий ентузіазм

Мабуть, усі пам'ятають такі церковні зібрания чи проповіді, після яких виходиш з зібрания окрилений, натхненим, готовим щось змінювати в житті. Але наскільки вистачило цього ентузіазму? Ймовірно, минав час і ви помічали, що втілити це не так уже й просто.

І що далі? Багато людей зупиняються, не бажачи щось змінювати в собі, а дехто взагалі розчаровується і відкрито бунтує, не погоджуючись із принципами Слова Божого. Причинами можуть бути неправильний мотив приходу в церкву і складність праці над собою.

Чому ви — віруюча людина? Що тримає вас у церкві? Які найбільші переваги слідування за Христом ви можете назвати? Більшість свідчень зводиться до того, як людям було погано в житті без Бога і як із Ним стало прекрасно.

Безперечно, з Богом краще жити на цій землі, але це не основне наше надбання! Багато людей прийшли до Христа, щоб Він вирішив їхні життєві проблеми, але забули про основну проблему — проблему своєї вічності.

Вічне життя з Христом — ось наше найбільше надбання. А благословення в земному житті — це лише маленький бонус, дрібний подаруночок порівняно з вічністю, яка нам приготовлена! Та чомусь люди більше зосереджені на цих маленьких подарунках.

Бог не зобов'язаний давати нам благословення в земному житті. Але Він дає, і це Його велика милість до нас. Та що відбувається, коли трапляються труднощі? Багато людей розчаровуються в християнстві, тому що мали неправильні очікування.

Складність праці над собою. Деякі християни дуже запалювалися звершенням якогось служіння для Господа, та згодом цей ентузіазм зникав. І з тієї лише причини, що люди не були готові платити певну ціну, адже потрібно жертвувати часом, силами та ресурсами.

Ми живемо у світі, де люди звикли до напівфабрикатів — усе швидко, легко, зручно... Але не все так просто в реальному житті. Якщо ми дозволимо Святому Духові докоряти нас та захочемо змінюватися, не все так легко вдаватиметься, але це стане перевіркою нашого посвячення та послуху Богові.

«Терен» — духовний бур'ян

Третій ґрунт, про який говорив Христос, сам по собі непоганий, але проблема в тім, що на ньому ростуть бур'яни. Тут мова про компроміси, які ми допускаємо в духовному житті. Саме ці речі заглушають добрі посіви Слова Божого в нашому серці. Ось кілька таких бур'янів.

Матеріалізм. Сьогодні зусібч пропагується успіх у матеріальному аспекті. Звідусіль можна почути заклики до швидкого збагачення, процвітання та просування кар'єрними сходами. Книжки про успіх не затримуються на прилавках книжкових крамниць.

Реклама «швидких та легких» грошей заповонила мислення суспільства, і це вплинуло й на Церкву Ісуса Христа.

Насправді гроші не псують характер людини, вони лише виявляють її суть. Можна із вдячністю користуватися матеріальними благами, які Бог дозволив нам придбати. Але тільки щоб це не затулило нам інших людей, церкви, Бога. Звісно, потрібно турбуватися про свою сім'ю, забезпечувати її фінансово. Та перевірмо, чи не стала ця турбота про сім'ю прихованим бунтом, чи не ховається за цим небажання виконувати Велике доручення, жертвувати на місію, дбати про спасіння і потреби інших...

Лінь — ще один величезний бур'ян. Як із цим у вас? Звичайно, завжди можна знайти «духовні» відмовки, чому ви не робили того, що мали зробити, але лише ви знаєте справжню причину. Лише вам відомо, чи не було це прихованим бунтом проти Бога.

Невдячність та нарікання — найпоширеніша проблема, і це порушення першої з десяти заповідей. Це вже не прихований, а відкритий бунт проти Бога. Коли у складних життєвих ситуаціях ви нарікаєте або ж просто не дякуєте за це Богові, цим ви кажете: «Боже, на Твоєму місті я б цього не допустив». Інакше кажучи, самі стаєте для себе богом.

«Добра земля»

Четвертий ґрунт — це добрий ґрунт. Як же бути цією доброю землею, яка приносить рясний плід? Просто покаятися у всьому, що було не так!

Кожному християнину важливо поставити собі низку запитань з приводу послуху Богові через послух Його Слово. Апостол Павло пише: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності...» (2 Тим. 3:16). Іншими словами, Бог через Своє Слово хоче зробити чотири речі: навчити, докорити, виправити та виховати. Якщо ми хочемо бути слухняні Богові та бачити плід від Його Слова у своєму житті, варто постійно ставити собі чотири запитання згідно з цим текстом. Ставити і під час слухання проповіді в церкві, і під час особистого вивчення Слова.

Чого Господь хоче навчити мене через це Слово? Що Він хоче, щоб я знав?

У чому Бог хоче мені докорити сьогодні? Що в моєму житті потрібно залишити чи виправити?

Яке рішення я маю прийняти, почувши Слово від Бога, щоб виправити ситуацію?

Щоразу, коли ви чуєте проповідь або читаете Біблію, ви приймаєте рішення. Перше — щось змінити, друге — не змінювати нічого. Коли після проповіді нічого не змінюється, це означає, що ви прийняли рішення проігнорувати все, що Бог сказав вам.

Як виховати в собі відповідну рису характеру або реалізувати те, до чого мене закликає Бог? Як прийняти рішення втілити в життя? Самого рішення недостатньо. Потрібно скласти план дій, як це застосовувати в житті.

Олександр Орицин.
Пастор.

НЕБЕЗПЕКА СЛОВА ПОБАЧЕННЯ З БОГОМ

«Не вимовляй імені Господа, Бога твого, марно, тому що Господь не залишить без покарання того, хто промовляє ім'я Його марно» (Вих. 20:7).

«Нажу ж вам, що за всяке пuste слово, яке скажуть люди, вони дадуть відповідь у день судний: бо за словами своїми будеш виправданий і за словами своїми будеш осуджений» (Мт. 12:36-37).

«Коли хто з вас гадає, що він побожний, і не приборкує свого язика, але спокушає своє серце, то побожність у того пуста» (Як. 1:26).

І та багато інших біблійних цитат застерігають про відповідальність за свої слова. Причому Господь прямо попереджає, що недотримання слова не залишиться без покарання. Чим пояснюється така суворість?

«Від усякого, кому дано багато, багато й вимагається, і кому багато довірено, з того більше й спитають» (Лк. 12:48). Людина — єдине Боже творіння, яке має дар мовлення і може ділитися своїми думками, почуттями... І цей дар вона мала використовувати у

співпраці з Господом: «Господь Бог створив із землі всіх тварин польових і всіх птахів небесних, і привів їх до людини, щоб бачити, як вона назве їх, і щоб, як назве людина всяку душу живу, так і було їм їй» (Бут. 2:19).

Бог — створив, а людина (Адам) — назвала... У цьому акті відчувається спільна праця двох споріднених особистостей: Творця і Його творіння. Людина, даючи імена всім тваринам, наче давала згоду, що буде доглядати за ними, адже тільки власник дає ім'я тварині. А Господь, доручивши цю почесну місію людині, підтверджував її винятковий, панівний статус серед усього творіння. Проте такий стан речей зберігався до гріхопадіння, після нього дар мовлення став використовуватися не за призначенням...

«Всяке ество звірів і птахів, плазунів і морських тварин приборкується і приборкане людським еством, а язика приборкати ніхто з людей не може: це — невтримне зло; він повинен отрути смертоносною. Ним благословляємо Бога і Отця і ним же проклинаємо людей, створених за подобою Божою. З тих самих уст виходить благословення і прокляття: не повинно, браття мої, щоб це так було» (Як. 3:7-10).

Так не має бути, проте так постійно відбувається, причому люди не тільки не перестають коїти зло, «але й тим, що роблять, сприяють» (Рим. 1:32). Часто це відбувається саме завдяки сказаному слову, і в цьому, напевно, і полягає найстрашніша небезпека

зловживання словом, адже за конкретний гріховний вчинок людина може отримати людське покарання, а от за слово, що цей вчинок схвалює, інша людина навряд чи взагалі колись відповідатиме, а тим більше нестиме перед людьми відповідне покарання.

Прекрасна ілюстрація цьому — робота пропагандистів, які сіють ворожнечу між людьми та нацьковують народ на народ. Формально вони не вбили жодної людини, хоча насправді кров усіх вбитих у спричинених їхньою пропагандою конфліктах — саме на їхніх руках. Чи багатьох з них притягнули до відповідальності? Лічені одиниці, найодіозніші особи, чиї імена були всіх на устах, якоюсь мірою несуть покарання перед людьми. Але імена скількох людей, які забезпечували пропагандистську роботу, залишаються невідомими... Людей, які сіяли завдяки ЗМІ зло, брехню, наклеп у світовому масштабі. Ім'я їм — легіон.

До речі, непогане порівняння з бісами, адже ці люди, по суті, виконують бісівську роботу. От чому Господь так наполегливо попереджає про відповідальність за вимовлені слова. Причому це стосується не тільки пропагандистів, а всіх, хто не стримує свого язика і множить за його допомогою зло у світі.

«Хто ж не знав, а вчинив кари гідне, буде мало він битий. Тож від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть» (Лк. 12:48).

Часто в нашому житті вистачає часу тільки на «Отче наш» або: «Благослови цю їжу...» Наші молитви стали такими швидкими й короткими, що протягом дня ми не встигаємо ні почути Бога, ні поговорити з Ним.

Нам хочеться бути ефективними у служінні, мати добрі стосунки з ближніми, чути голос Божий. Але життєва рутинна краде багато часу і не дає бажаного результату.

У мене так буває. Тому я потребую таємної кімнати — часу і місця, за які постійно воюю. Часу усамітнення з Богом. Де тільки я і Він. Там Бог починає говорити, відкриваючи Себе, Своє серце.

Навіть якщо цього часу небагато, він дуже корисний. Тому знайдіть собі тихе місце. Використовуйте кожну хвилину на читання Біблії, роздуми... І «трохи» перетворяться на «багато».

Цей час пролітає так швидко, що й помітити не встигаєш. Бог

наповнює силою, новими думками і бажанням ще більше заглиблюватися в Нього. Пізнавати Його нову грань. Слухати.

Я часто чула від проповідників фразу: «Бог мені сказав...» І в голові не вкладалося: як же Бог з ними говорить? Як вони чують Його?

Тепер розумію. Бог говорить завжди, і це наші проблеми, якщо ми не чуємо Його.

На сторінках Біблії багато прикладів людей, які мали особисті стосунки з Богом. Сам Ісус, коли жив на землі, ночами ходив у пустелю чи на гору, щоб побути з Богом. Підкріпитися — і йти далі.

Наша ефективність насправді безпосередньо залежить від наших стосунків із Богом. Лише на глибині ми здатні почути, що Він нам говорить, відчуті Його теплий подих і дізнатися, хто ми і які ми.

Інна Врублевська.

ІНСТРУКЦІЯ ДО БЛАГОСЛОВЕННЯ

Часто ми просимо в Бога благословення. Просимо, щоб Він благословив нас, наші сім'ї, наших дітей, наші служіння.

Але що таке благословення?

Коли ми щось просимо в Бога, і Він нам це дає, ми кажемо: «Бог благословив мене, почув мою молитву і дав усе, що я просив». А якщо Бог не дав того, що я просив, чи можу я сказати, що Бог мене не благословив? Повірте, іноді те, що Бог не дає нам, є ще більшим благословенням, ніж те, що Він дає.

Благе слово

Слово «благословення» походить від словосполучення «благе слово». Бог сказав до Авраама: «Я благословлю тебе і розмножу». Але ні Авраам, ні його син Ісак, ні внук Яків, живучи на цій землі, не бачили обітниць, які Бог дав Авраамові. Проте вони мали слово від Бога. Нині багато людей хочуть благословення, оминувши слово. Люди не читають Писання, не досліджують, що каже Бог. Так, вони знають історії з Біблії, але благословення починається з особистих стосунків із Христом. Із таємної кімнати, в якій я можу чути те, що Дух Святий говорить безпосередньо у моє серце. І часто благословення вимірюється не лише видимими речами – тим, що ми маємо чи не маємо. Благословення виражається чимось набагато глибшим, ніж можна бачити фізичними очима.

Найцінніше для Бога

Написано: «І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокоїти тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоєму, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні» (5М. 8:2).

Що найцінніше для Бога? Привести цих людей в обіцяну землю, дати їм усе необхідне? Для Бога немає проблем зробити це, Він може все. Але для Нього важливо, щоб люди зрозуміли одну важливу істину: Бог хоче живих стосунків зі своїм народом. Коли Бог явився Мойсееві, то Він каже: «Я відкривався Аврааму, Ісаку і Якову як Бог Всемогутній. Але іменем «Господь» я їм не відкривався». Вони знали Його як Бога, Який благословляє, Який відповідає на молитви. Але Він хотів відкрити їм Свою сутність – те, Ким Він є.

І Бог вів Свій народ по пустелі не просто тому, що Йому нічого було робити, а тому, що Його цікавило їхнє серце. І весь цей час виявлялося все, що було на серці цих людей. Це був час, коли люди мали можливість глибше пізнавати Бога й зближатися з Ним. На превеликий жаль, ізраїльський народ цим мало скористався.

Писання оповідає: «І покорував Він тебе, і мовив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина» (5М. 8:3). Бог давав людям манну й водночас Він же каже: «Я мовив тебе голодом». Якимось важко зрозуміти: якщо ти, Боже, благословляєш, то благословляй. Та трохи нижче читаємо: «У пустині годує тебе манною, якої не знали батьки твої, щоб упокоїти тебе, і щоб випробувати тебе» (5М. 8:16). Бог дає все потрібне, але водночас випробує нас, пильнує за тим, чи усвідомлюємо ми, що все в нашому житті залежить від Нього. І голодом Бог мовив для того, щоб пізнати, чи буде людина довіряти Господу в складні часи чи, можливо, почне нарікати. Бог

робить усе з єдиною метою: щоб людина пізнала, що живе на цій землі не хлібом самим, але словом, яке виходить із уст Божих.

Звісно, це нормально, коли ми забезпечені, коли маємо хліб і до хліба, маємо де жити й в що одягнутися. Але Бог хоче, щоб ми розуміли, що наше життя залежить не від цього.

Благословення, яке стало прокляттям

Ми часто просимо в Бога благословення, зокрема й матеріального. Ізраїльський народ просив їжі. І Бог дав їм манну. Але, що цікаво, Він дав ї їм не для того, щоб вони просто наповнили шлунки, а для того, щоб пізнати, чи будуть вони ходити в Його законі. Ми коли просимо благословення, то хочемо, щоб нам було добре жити, щоб ми мали забезпечення. І Бог каже: «Я дам вам це благословення, але не для того, щоб ви жили в розкоші, а для того, щоб пізнали, що у вашому серці». Замисліться: кожне Боже давання випробує нас і показує, ким ми є насправді. Дуже часто благословення, які ми просимо в Бога та які Він нам дає, показують нас не з кращого боку.

Ось як це було в ізраїльському народі: «І промовив Господь до Мойсея: Ось Я спустактиму вам дощем хліб із неба, а народ виходитиме й щоденно збиратиме, скільки треба на день, щоб випробувати його, чи буде він ходити в Моєму Законі, чи ні... І зробили так Ізраїлеві сини, і назбирали хто більше, а хто менше. І зміряли вони гомером, і не мав зайвого той, хто зібрав більше, а хто зібрав менше, не мав нестачі, збрали кожен у міру своєї їди! І сказав до них Мойсей: Нехай ніхто не лишає з нього до ранку!» (2М. 16:4, 17-19).

Бог дає людям видиме благословення й до нього дає слово (своєрідну інструкцію), як ним користуватися. Але що роблять люди? «Та не послушали вони Мойсея, і дехто позоставляв з нього до ранку, а воно зачервувало, і стало смердюче» (20). Зауважте: те, що вчора

було благословенням, вранці стає серйозною проблемою. Тому що коли Бог дає благословення, то разом із ним дає слово, яке регламентує, як цим благословенням користуватися. Саме це значить: жити не хлібом, а словом Божим.

Коли Бог дає фінанси, то дає й інструкцію, для чого Він їх дає. Хіба Він дає нам матеріальні блага тільки для того, щоб ми жили для своєї розкоші? Коли Бог благословляє тебе сім'єю, то дає відповідне слово, виконавши яке, ти матимеш благословення сім'ю. Та якщо я не житиму згідно з цим Словом, то те благословення завтра стане для мене серйозною проблемою. Ми кажемо, що діти – це Боже благословення. Але якщо я, як батько, не візьму на себе відповідальності за це благословення, то завтра воно стане для мене серйозним випробуванням.

Отже, якщо людина користується благословенням невідповідно до сказаного слова, воно з часом принесе їй серйозні проблеми. На перший погляд, це звучить дивно, бо ми ж знаємо, що Боже благословення збагачує і смутку не приносить, але є певні умови, за яких благословення стає смутком. Бог чітко вчить, що благословення залежить не від відповіді на молитву, яку ми отримуємо, а від Його слова, яке Він дає до цієї відповіді.

Настав день, коли люди вирішили, що манна вже їм не підходить. «А збирання, що була серед нього, стала вередувати, і також Ізраїлеві сини стали плакати з ними та говорити: Хто нагодує нас м'ясом? Ми згадуємо рибу, що їли в Єгипті даремно, огірки й дині, і пір, і цибулю, і часник. А тепер душа наша в'яне, немає нічого, тільки манна нам перед очима» (4М. 11:4-6). Тобто те, що вчора видавалося благословенням, може втрачати цінність в очах людей. Це сутність ненаситної гріховної природи людини.

Бог почув це нарікання і дав їм м'яса: «І знявся вітер від Господа, і навів перепелиці від моря, як денна дорога... коло двох ліктів на поверхні землі» (31). Уявіть собі 20-30 км – денна дорога і купа м'яса заввишки з метр. Ото благословення!

Усе маємо – і манну, і м'ясо! Але ось кінець: «Те м'ясо було ще між їхніми зубами, поки було пожоване, а гнів Господній запалився на народ! І ударив Господь дуже великою поразкою в народ... І названо ймення того місця: Ківрот-Гаттава, бо там поховали народ пожадливий» (33-34).

Те, що нещодавно було благословенням, через дуже короткий час може привести до досить серйозної поразки. Чому?

Коли Бог благословляє Свій народ, Він завжди до благословення дає інструкцію. Якщо Бог щось нам дає, то в Нього є ціль, з якою Він це робить. Це стосується як матеріального благословення, так і духовних дарів.

У Бога є ціль – будувати Церкву через ті благословення й дари, які Він нам дає. Якщо в вас є фінанси, варто замислитися, як їх використати для служіння Богові. Якщо отримали від Бога слово, треба правильно ним користуватися, бо інакше благословення стане проблемою. Цим благословенням почне користатися наша гріхозна природа, в якій немає обмежень, а є лише дві сестри – «дай і дай». Тому щоб благословення збагачувало й не приносило з собою смутку, ним треба користуватися так, як вчить Бог.

Господь має справу не просто з видимими речами в нашому житті. Він має справу з нашим серцем. І наше благословення вимірюється не тим, що ми маємо або чого не маємо, а тим, наскільки ми прислухаємося до голосу Святого. Який живе в нашому серці, і змінюється в образ Ісуса Христа.

І саме тому Господь каже: «Яка користь людині, яка набуде весь світ, а душу свою занапастить?». Тому велике благословення ми маємо тоді, коли душа збагачується, коли вона розкриває в Христі, коли в таємній кімнаті має близькі стосунки з Богом; коли Дух Господній говорить у наш дух, свідчаючи, що ми діти Божі, і даючи нам Слово, яке змінює нас і навчає правильно розпоряджатися всіма тими благословеннями, які дав нам Господь.

Ігор Вознюк.

ХРИСТИЯНИН І ВІРУС

Як християнам реагувати на наш неспокійний час? Візьмімо для наших роздумів образ пустелі. Ми часто використовуємо цей образ, коли проходимо через щось незрозуміле в житті.

Уявімо, що ми потрапили в невідоме місце – і не знаємо, як там поводитися, що робити, куди йти... Саме в такі моменти особливо важливо довіряти Богу і чинити згідно з Його Словом. Хочу запропонувати три тези, які, я вірю, допоможуть отримати Боже керівництво в пустелі.

Християнин – людина тверезого розуму

Сьогодні, коли поширюється небезпека не тільки від вірусу, а й інформаційна небезпека, важливо зберігати мир і бути тверезими. Багато людей, цитуючи біблійні уривки, намагаються йти на якісь подвиги. Вони кажуть: «Та не має ніякого вірусу!» Але Біблія вчить: «Не спокушай Господа Бога свого!» (Лк. 4:12). Диявол цитував Божі слова для того, щоб спокусити Ісуса Христа в пустелі. Будьмо мудрим і не спокушуймо Бога, піддаючи ризику особисте життя і життя тих, хто поруч.

Коли Бог виводив ізраїльський народ із Єгипту і вводив в обіцяний край, був один цікавий момент. Євреї послали перед собою в Ханаан 12 розвідників. Бог пообіцяв їм цю землю, хоча й там великі стіни, страшні вороги, небезпеки... Але 13-й розділ Чисел описує акт невіри народу. І тоді Бог каже: «Якщо ви не хочете жити по вірі, значить, не вийдете». У 14-му розділі ізраїльтяни нібито все переосмислили і вирішили йти, але це вже було без Бога.

Коли ми виявляємо відвагу відповідно до Божого Слова – це акт віри. Але коли йдемо самовільно – це невір'я. Сьогодні тестове питання для нас: те, що я хочу зробити – це Божа ініціатива чи моя власна?

Ісус Христос мав особливу владу і силу. Але одного разу Він сховався: «І схопили каміння вони, щоб кинути на Нього. Та сховався Ісус, і з храму пішов»

(Ів. 8:59). Хіба Він не міг захистити Себе? Та є моменти, коли слід чинити тверезо – не шукати зайвих проблем на свою голову. Іноді мудро – сховатися. І неумудро на ожеледці гнати на великій швидкості, кажучи: «Бог – моя охорона!». Бережного Бог береже. Це мудро – довіряючи Богу, втікати від небезпеки.

Апостол Павло був людиною, яку Бог особливо вживав, тому він чинив надприродні речі. Але був випадок, про який він розповів так: «По мурі мене спущено в коші віконцем, і я з рук його втік!» (2 Кор. 11:33). Можна було молитися, щоб Господь захистив. Але апостол просто скористався можливістю втекти від небезпеки.

За відсутності прямого Божого наказу християнин діє за розсудливості. «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму» (2 Тим. 1:7). Не потрібно протиставляти віру і розум. Тверезий розум – це складова віри!

Давид каже: «Господь моє світло й спасіння моє, кого буду боятися? Господь то твердиня мого життя, кого буду лякатись?» (Пс. 26:1). Ніякий коронавірус чи інші обставини, які є чи ще будуть, не повинні лякати нас. Християнин не реагує на проблеми так, як реагує світ. Адже з нами Бог! Проте це не виключає розсудливості.

Християнин шукає Бога

«Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько!» (Іс. 55:6). Ми маємо постійно шукати Бога, а особливо – у складні часи. «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його» (Мт. 6:33). Це має бути ціллю нашого життя, нашим пріоритетом.

У час бурі Ісус Христос каже до учнів: «Це Я, не лякайтесь!» (Ів. 6:20). Коли Бог буде у моєму житті, у моєму човні – це дасть мені захист і спокій, втихомирить бурю і переживання. І цього потрібно шукати. Наша безпека – у Бозі.

Що значить – шукати Бога? Погляньмо на приклад Закхей. Ось які дієслова використовує євангеліст Лука, описуючи цього чоловіка. По-перше, той

«бжав» (бачити Ісуса Христа). Усе починається з нашого серця. Людину не можна змусити шукати Бога. Хоча власне скрутні зовнішні обставини ніби змушують до цього. Але справжнє прагнення Бога виникає глибоко всередині. Тому прийміть тверде рішення у своєму серці – шукати Його.

По-друге, Закхей «побіг» і по-третє – «виліз» (на дерево). Тобто потрібно виявляти певну активність, аби наблизитися до Ісуса Христа. У кожного з нас дуже різні речі можуть означати «побіг» і «виліз».

Далі Закхей «промовив». У його словах було покаяння, а далі – знову дія: «... віддам» (кого образив). Ось справжнє шукання Бога! Воно веде до прийняття миру і спасіння, до каяття і до вчинків, які доводять щирість каяття.

Погляньмо на приклад Ісуса Христа. З самого дитинства Він шукав Бога. У 12 років у храмі Він говорив про Писання. Усе Його життя було наповнене молитвою – Він шукав можливість, місце і час, щоб поспілкуватися з Отцем. У Своєму житті Ісус Христос шукав волі Отця і чинив згідно з нею. Під час карантину ми маємо особливий час, щоб читати Біблію і шукати Бога в молитвах, щоб перевірити – ми живемо за Його волю чи за власним сценарієм?

Християнин сіє віру в Бога

Біблія говорить, що ми маємо місію – Велике доручення. «Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж євреїв, а потім гелленів. Правда бо Божя з'являється в ній з віри в віру, як написано: А праведний житиме вірою» (Рим. 1:16-17). Апостол Павло ставить поряд життя вірою і благовіст. Карантин, звичайно обмежує нашу діяльність в соціумі, але Велике доручення не йде на карантин. Сьогодні як ніколи людям необхідне Євангеліє. І хто як не християни мають проголошувати його? При зустрічах, телефоном, в онлайн-спілкуванні... Показувати Євангеліє добрими вчинками – допомагати людям, які цього потребують. Молитися за волонтерів, лікарів, владу. Щоб Божя милість була над Україною та усім світом!

Які ми Аарони

Коли Мойсей пішов на гору спілкуватися з Богом, народ став сумніватися, чи є Бог і хто той Бог, що вивів їх із рабства. Дійшли до того, що вони вирішили зробити ідола, і Аарон допоміг їм у цьому. Це дуже недобрий епізод із його життя.

Задумаймося – чи не стаємо ми сьогодні тими, хто допомагає людям знаходити не Бога, а ідола. Звичайно, легше дати дитині мультик, гру, ніж поспілкуватися, помолитися разом. Подумаймо про себе і про тих, хто поруч.

Інший випадок – коли людей знищував «вірус». Була підстава, чому Господь став карати людей. І Мойсей сказав Аарону: «Візьми вогонь із жертівника і стань між живими та мертвими, щоб зупинити поразку». Сьогодні нашість не тільки коронавірусу, а вірусу гріха. Хто як не християни має нести людям Ісуса Христа, Який зупиняє заразу. Ми сьогодні подібні до Аарона, тільки до якого Аарона – першого чи другого?

Мартін Лютер пережив кілька спалахів чуми. Йому належать такі слова: «Я попрошу Бога милостиво захистити нас. А потім буду обкурювати (примищення), очищати повітря, давати ліки і приймати їх. Я буду уникати місць і людей, де моя присутність не потрібна, щоб не заразитися і також випадково не заразити інших і таким чином не призвести до їх смерті в результаті своєї недбалості».

Та, коли князь Бранденбурга Йоганн Георг запропонував Мартину Лютеру покинути Віттенберг, де люди масово гинули від чуми, він сказав: «Ми з дружиною не залишили наших людей!» На той момент їхній найменший син вже третій день не їв. Вони читали 90-й псалом, благовістили іншим. Прийняли до свого дому двох хворих жінок.

Бог закликає нас і до тверезості, і до віри та відваги. І це – не суперечливі речі. Пильнуймо, щоб чинити розсудливо, шукати Бога і ділитися своєю вірою. Цей час мине, може, стане легше, може, ще складніше. Головне – як ми пройдемо цю пустелю, чи наблизимося до Бога, чи виконаємо Його волю?

Анатолій Кибукевич.

ПРИЙМАЙМО ОДНЕ ОДНОГО!

«До свого Воно прибуло, та свої відцурались Його. А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ім'я Його...» (Ів.1:11-12).

«Приймайте тому один одного, як і Христос прийняв нас до Божої слави» (Рим.15:7).

Часто доводилося чути від людей фразу на зразок: «Я його люблю, не бажаю йому зла, але не хочу з ним мати нічого спільного». Цікаво, що то за така любов, яка не приймає, але цурається? Хіба можна в Біблії знайти приклад любові, яка не хоче нічого мати спільного зі своїм об'єктом? Любов шукає присутності, спільності, єдності, а не відторгнення й відчуження. Приклад тому дає Сам Господь Ісус. Він полюбив людей, до того ж своїх (тих, які знали Бога, але відступили від Нього, людей грішних, жорстоких), і прийняв їх. А прийнявши – прийшов у світ, тобто забажав мати з людьми спільність. Але от парадокс: люди не прийняли Того. Хто їх любив, Хто їх створив і все навколо них, «відцуралась Його» – і залишилися ні з чим. Багато втратили, а правильніше – втратили все. Ті ж, «що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати» (Ів. 9:12). Можна тільки уявити, якими благословеннями супроводжується прийняття Ісуса Христа, Який Сам прийняв нас: це синівство разом з усіма скарбами нашого Батька.

Так само і в стосунках із людьми: коли ми любимо, то приймаємо – і отримуємо благословення спільності. Коли ж не приймаємо – то залишаємося ні з чим, наражаємо себе й своїх на страждання. Почнемо із сім'ї: чоловік і дружина – одне тіло, апіорі вони люблять один одного, бо мають любити один одного, якщо є сім'єю. Але буває, вона вийшла заміж ніби й по любові, але їй не подобається щось в його характері – і починає його перевиховувати; не подобається його зарібок – і вона йому дорікає; їй не подобається, як він вдягається і навіть як пахне – і тому до нього не горнеться. Це означає, що вона його не прийняла як особистість, а значить – не прийняла як свого чоловіка. І як наслідок мучить і себе, і свого чоловіка, а біля них мучаться й діти. А це одна з причин виникнення у них проблем із психікою.

А яке би щастя прийшло в ту сім'ю

щастя разом із прийняттям!

Це ж можна сказати про чоловіка, який починає порівнювати свою дружину зі своєю мамою чи дружинами своїх друзів і бачить, що вона не така, як вони. Не так готує, не така охайна, ще в чомусь не така... І він перетворює її, і своє життя на тортурі. Натомість прийняття їх би так ошчасливило!

Таке буває і в стосунках батьків і дітей. Діти порівнюють своїх батьків із іншими – і бачать, що батьківська хата не така гарна, їм не купують того, що іншим дітям, і не возять туди, куди возять інших. І ще багато що в їхніх батьках не таке... І замість вдячності за те, що вони мають, діти починають нарікати. У результаті нема з батьками потрібної відкритості, спілкування, а разом із цим і пошани – і втрачається безліч Божих благословень. Батьки теж можуть не приймати своїх дітей, порівнювати їх із кимось і

чим дратувати, відштовхувати від себе. А всього-на-всього потрібно прийняти.

У церкві також можна бачити таке неприйняття. Члени церкви можуть не сприймати пресвітера або когось із проповідників і не приймати їх як служителів і як особистостей. Усе це може супроводжуватися взаємними докорами, відкритим виявом невдоволення, що створює важку атмосферу на зібраннях. А Господь сказав: «Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!» (Ів. 13:34). Апостоли теж говорять про це.

Зокрема Петро пише: «Послухом правді очистьте душі свої через Духа на неліцеїрну братерську любов, і рівно від щирого серця любіть один одного» (1Петр. 1:22). А за ним Іван: «Улюблені, любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога!» (1 Ів. 4:7). Павло закликає: «Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною!» (Рим. 12:10). А якщо вже любите, то «приймайте... один одного, як і Христос прийняв нас до Божої слави» (Рим. 15:7).

Хто читає послання апостола Павла, той, мабуть, звернув увагу на те, що Павло дякує Богові за своїх братів: «Я завжди дякую моєму Богові за вас, через Божу благодать, що була вам дана в Христі Ісусі» (1 Кор. 1:4), «Я завсіди дякую Богові моєму, коли тебе (Філімона – авт.) згадую в молитвах своїх» (Філ. 1:4). Що це означає? Апостол Павло любить своїх братів і сестер, прийняв їх – і тому за всіх дякує Господові. Наслідок прийняття когось – це вдячність за них перед Господом. І це благословення.

Реальне прийняття

Але як практично – когось прийняти? Що зробити, щоб прийняття стало реальною? Усе починається з усвідомлення простих істин.

Перша: моя дружина (мій чоловік), брат, сестра чи будь-хто інший – таке ж Боже створіння, як і я, і кожного з них полюбив Христос і прийняв, як і мене, помер за гріхи їхні, як і за мої.

Тобто наша цінність перед Богом однакова – і немає причин для завищення чи заниження самооцінки або оцінки інших.

Друга: моя дружина (мій чоловік), брат, сестра чи будь-хто інший – особистості зі своїми потребами, а не інструмент для задоволення моїх бажань. А це значить, що я відмовляюся від будь-яких претензій до людей, якщо це стосується їхнього характеру, зовнішності чи можливостей.

Третя: мені ніхто нічого не винен. Моя турбота – щоб я не був винен ні перед ким. Як і написано: «Не будьте винні нікому нічого, крім того, щоб любити один одного» (Рим. 13:8).

Четверта: я маю певні обов'язки перед ближніми (дружиною/ чоловіком, дітьми, батьками, братами та сестрами, друзями), визначені для мене Словом Божим, і повинен їх виконувати. А якщо не виконував, треба визнати свою вину, попросити пробащення в тих, кому завинив, і працювати над собою, щоб свої повинності виконувати.

Тож любимо одне одного й приймаймо, бо нас полюбив і прийняв Господь!

Василь Мартинюк.

ЯК УПОРАТИСЯ З ТРИВОЖНИМИ ДУМКАМИ

Пам'ятаю один момент зі свого життя, коли було дуже важко матеріально.

Узагалі вважалося, що 2000-ні роки для економіки й добробуту були доволі ситими й багатими. Можливо, їх порівнювали з 1990-ми, але так говорили.

Коли я це чув, то подумки оглядався й думав: якщо вони й були багатими, то це якщо повз мене пройшло.

Пам'ятаю 2008 рік – початок світової фінансової кризи. Тоді з'явився такий жарт.

Син запитує батька:

– Тату, а криза нас торкнеться?

Той каже:

– Синку, торкнеться криза олігархів, а нас із тобою вона розчавить!

Отож, 2008 рік, перший стрибок долара... І ось у той період хтось із кафедрі каже:

– Брати й сестри, усе, криза прийшла! Усе, наїлися по ресторанах!

А я сиджу й думаю: які ресторани? Хтось наївся, а я навіть не бачив... Тут у МакДональдс раз на рік ідеш, як на свято! У нас так сутужно-сутужно було. Думаю: от бачиш, воно, виявляється, уже закінчилося, а ти навіть не спробував...

Пам'ятаю, пастор каже:

– Пояси треба затягнути тепер! Я дивлюся: а в мене пояс уже на останній поділці! Ще трохи затягнеш – і петля вийде. Куди вже затягувати?

– Усе, наїздилися по Туреччинах, Єгиптах!

А ти про Єгипет знаєш тільки одне: що там Йосип жив і Мойсей. Я сидів і такий розбитий був – мало того, що нічого нема, а тут ще й веселітня криза! Ну, дякую Тобі, Господи!

Мені тоді ще й жарт розказали...

Померли віруючі американець, німець і українець і потрапили на небо. І от вони там зробили домашню групу й

вирішили розповісти, хто як помер. Виявилось, що всі померли через транспорт.

Американець каже:

– Я купив собі вертоліт, злітав, але не розрахував тягу – і розбився.

Німець каже:

– Я купив собі мерседес, виїхав на автобан, розігнався, не розрахував швидкість – і злетів із дороги...

Українець каже:

– А я вам нічого не скажу!..

– Та ми і так знаємо, що всі померли через транспорт, ти через який?

– Не скажу...

– Ну, скажи!

Але вічність довга, вмовили його нарешті.

– Знаєте, хлопці, – зізнався українець, – я теж помер через транспорт: взяв ланос у кредит і – помер із голоду!

Той, хто мені цей жарт розказував, сміявся. А в мене тоді якраз був ланос, взятий у кредит... І мені взагалі не було смішно! 2008 рік – і ланос в кредит! А я ще й примудрився на ньому потрапити в аварію.

І якось так сумно мені стало, так важко... Якраз наближався мій день народження. У той день я прокинувся, зайшов у кімнату, зачинив двері,

став на коліна. І так хотілося Богу, так би мовити, пожалітися.

– Боже, Ти бачиш, Твій раб старається, як може! Ну, врешті-решт, ну, чого все ось так?

Але Бог не дав мені відповіді на ці всі питання. На жодне з питань, які стосувалися матеріального стану, – ні про кредит, ні про аварію... Просто, коли я стояв на колінах, то відчув, ніби Він обійняв мене і сказав тільки одне речення:

– Якби на планеті Земля більше не було людей, лише ти сам, то заради тебе Я прийшов би у світ, пішов би на хрест за твої гріхи і заради тебе одного воскрес би!

Абсолютно нічого не змінилося – ні в обставинах, ні в гаманці. Але я підвівся з колін іншою людиною, розуміючи: якщо Бог зі мною – усе інше не має жодного значення.

Усе пройде, темні часи пройнуть, світанок настане, усе буде добре! Але! Усе буде добре не тому, що я себе в цьому переконую, що мені хочеться в це вірити, що я сам собі навіюю. Ні! Усе буде добре, тому що Бог – із нами. Він настільки сильно любить, що ніколи нас не залишить!

Микола Савчук.

ЧОМУ БОГ ДОВОДИТЬ ДО КРАЮ?

Схоже, на це питання є дві відповіді. Передусім, тому що наш Бог – справедливий. «Не обманюється Бог зневаженням не буває. Що посіє людина, те й пожне. Хто сіє для плоті своєї, від плоті пожне тління, а хто сіє для духа, від духа пожне життя вічне» (Гал. 6:7-8). Це ще одна картина з Писання, уявити яку трохи небезпечно, бо дехто може почути трупний сморід.

Але друга й не менш важлива причина, яка спонукує Бога холоднокровно спостерігати за нашим сповзанням до фатальної межі, де розверзається безодня, – бажання допомогти нам побачити, що насправді рухає нами і куди приводить нас надія на власні сили. А перешкоджає нам це побачити елементарна зіпсованість людської природи, про яку Господь сказав Єремії: «Лякає серце людське найбільше і вкрай зіпсоване; хто пізнає його?» (Єр. 17: 9).

Хіба це стосується нас? Адже ми – християни. Ми ж намагаємося жити чесно, справедливо, виконувати Боже Слово... На жаль, як не хочеться це визнавати, але – так, стосується!

Проаналізуємо своє життя – і ми виявимо, що якби в нас було 99% надії на Бога і один – на людину, ми б понадіялися на людину! Ми всі покладаємося на цей один відсоток. До тих пір, поки він є. Звичайно, усі ми знаємо, що Бог є, але це «про запас», «про всяк випадок», коли вже ніщо інше не працює. Ми часто віруємо таким чином.

Божя великодушність вражає. Втомлені і розчаровані, скривджені і невдоволені, ми повертаємося після десяти інстанцій до Бога, і Він... приймає нас так, неначе ми прийшли до Нього першого! На Його місці ми б давно образилися. (Добре все-таки, що ми – не на Його місці!) Бог не ображається, бо Він знає із самого початку безнадійно зіпсовану людську натуру, що покладається на той горезвісний один відсоток. Він знає заздалегідь, що справжня надія на Нього прокинеться в нашому серці тільки тоді,

коли всяка інша буде безповоротно втрачена.

Отже, Бог хоче, щоб ми поклалися тільки на Нього. Саме тому, що «проклята людина, яка надіється на людину і плоть робить своєю опорою, і серце якої відходить від Господа» (Єр. 17:5).

Що хорошого бути під прокляттям? І що Він повинен зробити, щоб притягнути нас до Себе? Правильно! Позбавити нас останньої надії на щось інше, вирвати гнилу кістку з наших зіпсованих зубів віри!

Але через якусь злу іронію долі ми із завзятістю не залишаємо надії на людей і свої власні сили, хоч це й безглуздо, бо люди невірні і ненадійні. Бог хоче відняти в нас цю останню надію. Але чи дозволимо ми Йому це зробити?

Люди іноді нарікають на прокляття, що обтяжують їхнє життя, нібито через те, що хтось із предків або недругів начаклював проти них. Насправді ніякий чаклун не зможе згубити християнина, якщо він – із Христом. І якщо якийсь недобрый сусід ворожить у сусідній квартирі, то молись за вірою, і він або кине свою чорну справу, або кине квартиру в пошуках кращого місця для чаклунства, тобто насправді гіршого.

Та, на превеликий жаль, християни добровільно і з радістю накликають на себе прокляття, коли із завмиранням серця покладаються на підтримку людей, а не на Бога.

ТИМ, ХТО ПОЛЮБИВ ЛІКАРЯ

«Вітає вас Лука, улюблений лікар...» (Кол. 4:14).

Не знаю, чому апостол Павло назвав Луку улюбленим лікарем. Можливо, за його лікарську вправність... Адже Павло мав фізичні недуги і, напевно, часто потребував медичної допомоги. Або ж Лука просто був хорошим християнином, а до цього ще й лікарем... Думаю, і перше, і друге. Ставши християнином, Лука пішов із апостолом Павлом із Троади в Македонію, згодом із Филиппів у Троаду. Коли Павло двічі був у ув'язненні, той єдиний не залишив його. Ще знаємо з Писання, що Лука не був євреєм, передання кажуть, що родом він був із Антіохії.

Але мені запали в серце власне ці слова – «улюблений лікар». Тут мова про людину, яка полюбила лікаря. Чому? Тому, що вона його потребує. Ця проповідь присвячена хворим людям. Замислімося – чому серед віруючих так багато недужих? Усі хочуть бути здоровими. Але чомусь приходять хвороби.

Із Писання дізнаємося, що основна причина хвороби – гріх, непослух Богу. У 28-му розділі Повторення Закону говориться: якщо людина буде слухати Господа, то на неї прийдуть численні благословення, а якщо ні – прокляття. А в Книзі Вихід сказано: «І будеш служити ти Господеві, Богові своєму, і Він поблагословить твій хліб та воду твою, і з-посеред тебе усуне хворобу. У твоїм Краї не буде такої, що скидає плода, ані неплідної. Число твоїх днів Я доповню» (23:25-26).

Причиною хвороби може також бути негідна участь у Господній Вечері: «Нехай же людина випробує себе, і так нехай хліб їсть і з чаші хай п'є. Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і п'є! Через це поміж вами багато недужих та хворих, і багато хто заснувши» (1 Кор. 11:28-30).

Ще одна причина – коли Бог не може іншим способом достукатися до людини. «Бо Бог промовляє і раз, і два рази, та людина не бачить того: у сні, у видінні нічному, коли міцний сон на людей нападає, в дрімотах на ложі, тоді відкриває Він ухо людей, і

настрашує їх осторогою, щоб відвести людину від чину її, і Він гордість від мужа ховає, щоб від гробу повстримати душу його, а живая його щоб не впала на ратище. І карається хворістю він на постелі своїй, а в костях його сварка міцна» (Йов 33:14-19).

Я багато роздумував, спостерігаючи за людьми. Не можна сказати, що всі, хто хворіє, – грішники. Багато з них – щирі, добрі, ревні християни. Сказати, що всі вони негідно беруть участь у причасті – не маю права, не знаю. Навпаки, бачу, як багато хто постить перед хліболаманням, прискіплює п'є, перевіряє себе перед Богом. Тоді чому? Залишається третя причина – коли Бог через хворобу щось говорить людині...

Якось, шукаючи відповіді, я відкрив апокрифічну книгу Премудрості Ісуса, сина Сираха, і прочитав: «Вихованій людині вистачає мало, тож і на ложі своїм не сплоти́ме: бо здоровий сон, коли живіт поміркований: людина, вставши вранці, є сама собою; тяжке ж безсоння, нудоту, болі нутроців – має людина, яка не знає насити» (31:19-20). «Сину, за життя випробовуй себе самого: зважай, що лихе для тебе, й тому не віддавайся. Не всяка бо річ користь приносить, і не кожному всяка річ до вподоби. Не насичуй себе будь-якими ласощами, не накидайся на страви, бо ж ніяк не здорово – їсти понад міру, і ненасить провадить до важкої недуги. З-за ненажерства численні вже вмерли, хто ж зважає на себе – життя своє продовжує» (37:27-31). Я подумав: «Господи, це справді кліч до розуміння багатьох недуг серед віруючих!».

Коли людина хворіє, варто подивитися, як вона харчується. Якщо звернемо увагу на правильне харчування, багато хто забуде про свої болячки. Деякі продукти не всім підходять. Зауважте, що ми їмо на весіллі. Там неважко піддатися ненаситності – уже не знаєш, що спробувати. «Не зловживай ласощами», – каже син Сираха. Бізнес пропонує велике різноманіття товарів – аж очі розбігаються... Ну як при цьому не стати такою собі «добрячою» людиною? І будеш відвідувати лікаря, і полюбиш його мимоволі! У часи достатку багато людей забули, що таке піст. Звичайно, є церковні пости. Але небагато хто практикує піст хоча б день на тиждень. А це, поряд із духовним змістом, дає відпочинок системі травлення й зміцнює здоров'я.

Ще одне над чим ми рідко замислюємося. Раджу вам, якщо хочете бути здоровими – пийте воду! Навіть під час посту. Є різні види посту: повний (без їжі й води) та неповний (без їжі, але з водою). І люди

чомусь думають, що ось такий повний піст – найбільш прийнятний Богу. Забудьте! Якщо ви не розумієте, що піст – вияв покори та послуху Богу, а думаєте, що це важіль, яким можна натиснути на Бога, то ніякого результату не буде. Піст має два аспекти – фізичний та духовний. І духовний – на першому місці.

Якось я замислився: от як Ілля міг бігти перед колісницею Ахава від Кармелу до Ізреелу. Відкрив карту в Біблії, виміряв лінійкою відстань, перевів міліметри у кілометри і вийшло – 45 км. Оце марафон! Хто із нас здатний на таке? Ви можете мене виправити: «Рука Господня була на Іллі!». Справді, так. Але задумайтесь: він три з половиною роки дуже скромно харчувався і став таким рухливим і легким, що міг бігти перед кіньми. Думаєте, багато ворона може м'яса принести? Чи, може, вдова мала багато чим його нагодувати? Сучасні реалії обмежили нас в русі – автомобілі, автобуси, зайва вага... І що виходить? Кров не проходить до капілярів, мерзнуть руки та ноги. Ви знаєте, у який час доби трапляється найбільше інфарктів та інсультів? Вночі – коли людина нерухома. Якщо хочете прославити Бога своїм здоров'ям і ще послужити Йому – рухайтесь!

Ще Писання каже: «Радісне серце лице веселить, а при смутку серцем дух пригломшений» (Пр. 15:13). Медики спостерігають, що веселі люди, оптимісти швидше з лікарні виписуються. А похмурі, які накручують себе, одужують набагато довше. «Язик премудрих – то ліки» (Пр. 12:18), він лікує і того, хто говорить, і того, хто слухає. Якщо ви не знаєте, що сказати, то, будь ласка, не ходіть відвідувати хворих. Не ятрій їхнього серця. Ідіть, якщо маєте слово віти.

Що ж робити, якщо час уже втрачено і людина захворіла? Недаремно Писання каже, що «лікаря не потребують здорові, а слабкі» (Лк. 5:31). У тій же книзі Премудростей Ісуса, сина Сираха, говориться: «Сину, в недугі твоїй не побивайся, лиш молись до Господа, і він тебе оздоровить. Провину відкинь, свої руки випростай, від усякого гріха очисти своє серце... А й лікаря примісти, бо й він Господом створений: хай тебе не полишає, бо й його ти потребуєш; стається не раз, що одужання в їхніх руках перебуває. Та й їм слід так само до Господа молитись, щоб ними він зволив подати полегшення і принести одужання для рятунок життя» (38:9-10, 12-14). І цікаво, що син Сирахів далі акцентує: «Той же, хто грішить супроти свого Творця, нехай потрапить лікареві в руки» (38:15). Ось і причина хвороб.

А взагалі, Бог дав людині певний запас здоров'я. І його вистачає надовго – на 70-80 років і навіть довше, якщо людина буде мудро ставитися до свого тіла. Цей потенціал здоров'я потрібно підтримувати, і тоді не потрібен буде лікар. Не будьмо безпечними та недбалими. А коли ми буваємо недбалими? По-перше, коли грішимо. По-друге, коли гордуємо лікарями. «Я по лікарях не ходжу, це ти ходиш!». Тільки коли вже припече – йдуть, але виявляється, що вже пізно, що хвороба запущена. Тож краще звернутися раніше, ніж пізніше.

Пам'ятаймо, що здоров'я дає Господь. Писання каже: «Я Господь, Лікар твій!» (2 М. 15:26). І перш за все під час хвороби необхідне сповідання та покаяння. Потрібно поведінку змінити, адже саме через неправильний спосіб життя людина часто отримує хвороби. А далі: «Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє Ім'я» (Як. 5:14).

Скажіть, скільки разів ви запрошували пресвітерів додому для молитви? До кого біжете перш за все? До Бога чи в поліклініку? А в поліклініці, буває, нічого не знаходять. І не знайдуть, якщо причиною є гріх. Будеш і далі хворіти. І не зможуть поставити діагноз.

Усе ж важко сказати, що ми повністю чисті. Завжди щось знайдеться. Якщо сам не згадаєш, Святий Дух підкаже. І після покаяння Бог зцілить від недуги. І також дайте місце лікарю – іноді хвороба запущена. Іноді пухлину треба видалити. Але якщо лікар прописав ліки, то не приймайте їх, надіючись на ліки. Візьміть їх у руки й помоліться: «Боже, я вірю, що Ти допоможеш мені через ці ліки!». І тоді буде результат. Тому що не лікар і ліки у центрі – а Бог! Тоді навіть «грудка фіг» допоможе, як було з царем Єзекією.

Дехто каже: «Навіщо говорити про такі речі? Це не духовно!». Тоді я запитав: «Чому ж тоді ви, духовні, хворієте?» Тіло людини – храм Святого Духа. І цей храм має бути в зразковому стані – як духовно, так і фізично. Так подовжиш своє життя на багато років, зберігаючи праце-здатність, і перейдеш у вічність насичений днями.

«Краще б ти нам про гріх говорив, а не про земні речі...» Але що таке гріх? З богословської точки зору гріх – це відкидання жертви Ісуса Христа. Але на побутовому рівні – «хто знає, як чинити добро, та не чинить, той має гріх» (Як. 4:17). Як ти будеш чинити? Чи будеш пікуватися про своє здоров'я, щоб прославляти Бога в здоровому тілі? Чи будеш хворіти й «любити лікаря»?

Йосип Бейня.

ЯК СТРАХ ПОВ'ЯЗАНИЙ ІЗ ХВОРОБАМИ

Нині однією з найбільш обговорюваних тем у розмовах та в соцмережах є здоров'я. Ми ділимося секретами його збереження, рецептами ліків та оздоровчих дієт, шукаємо кваліфікованих лікарів. Але, виявляється, ми самі є не лише причиною хвороб, але і найкращим лікарем. Саме від нашого духовного здоров'я залежить здоров'я фізичне. І про одну з таких внутрішніх причин хвороб піде нижче мова.

До яких хвороб причетний страх? Таких цілий список: серцево-судинні захворювання, гіпертонія, шлунково-кишкові розлади (наприклад, коліт, хвороба Крона, синдром подразненого кишечника (ї виразка), головний біль, шкірні хвороби – псоріаз, екзема, стресові вугрі. Страх знижує імунітет, що стає причиною частих інфекційних захворювань і розвитку смертельно небезпечних хвороб. Страх часто провокує інфаркти, а також – раптову смерть.

Це дуже сильне почуття, яке тягне за собою потужну психологічну реакцію. Історія повна прикладів раптової смерті людей у результаті пережитого страху.

Один із класичних прикладів згубної дії страху знаходимо в Біблії. Ця історія сталася з людиною на ім'я Навал, що означає «нерозумний» (див. 1 Сам. 25). Його ім'я свідчить, що ця людина не володіє собою: і справді, саме сильний гнів, страх і нестриманість роблять багатьох людей нерозумними.

Навал був заможною людиною, мав багато худоби. Успіх великих скотарів багато в чому залежав від відносин із вільними загонами озброєних мандрівників – вони не тільки не чіпали худобу, а й захищали стада від ворожих набігів. Для стад Навала «муром... і вночі, і вдень повсякчас, коли... пасли отари» (1 Сам. 25:16), був загін Давида.

У той час Давид уже був помазаний на царя Ізраїлю, але ще не зійшов на трон. Бог відкинув першого ізраїльського царя Саула, однак той ще був при владі. Саул

був украй злим на Давида й хотів його знищити. Давиду довелося втікати. За ним пішов різношерстий натовп, який і сформував його бойовий загін. Ховаючись від Саула, кілька сотень озброєних чоловіків зі своїми сім'ями пішли разом із Давидом в глухі місця. Щоб забезпечити себе, вони захищали від нападів отари скотарів, отримуючи за це плату грошима й продуктами.

Ось настав час стрижки овець. Отари були пригнані з далеких пасовищ. Давид послав людей до Навала, щоб отримати плату за працю своїх побратимів. Під час стрижки господарі стад зазвичай були вельми щедримі. Однак Навал відмовився що-небудь дати Давидові та його людям. Він прикинувся, що й гадки не має про добро, яке ті йому вчинили.

Коли Давид почув відповідь Навала, то дуже розлютився, адже це була не тільки публічна образа, але й важкий удар по добробуту загону. І вирішив діяти негайно. Він спонукав своїх людей відібрати те, що їм належало, хай навіть ціною битви.

Дружина Навала Авігаїл дізналася від слуг про безглузду поведінку свого чоловіка. І стала діяти. Швидко збирала щедрі подарунки для загону Давида: «Двісті хлібів, і два бурдюки вина, і п'ятеро приготовлених з отари, і п'ять сеїв праженого зерна, а сто родзинок, та двісті сушених фіг». І склала це на ослив' (1 Сам. 25:18). Чоловікові не сказала ні слова.

Жінка наказала слугам негайно доставити продовольство людям Давида. Сама ж поїхала позаду, щоб убагати

Давида пощадити її дім. Зустрівши Давида, вона впала перед ним на коліна й благала його пробачити дурість Навала, його жадібність і підлість. Вона просила Давида змінити гнів на милість, прийняти її дари й залишити її оселю з миром. Давид погодився.

Повернувшись додому, Авігаїл побачила, що чоловік влаштував розкішний бенкет. І зрозуміла, що він не в змозі що-небудь слухати й розсудливо міркувати: «А Навалове серце було веселе в ньому, і він був дуже п'яний» (1 Сам. 25:36). Тож відклала розмову до ранку. А коли вранці розповіла чоловікові, що він і весь їх дім були на волосок від загибелі, то «завмерло йому серце його, і став він, як камінь» (1 Сам. 25:37). Іншими словами, у нього стався обширний інфаркт. Навал пробув у комі десять днів і помер.

Ісус попереджав Своїх учнів, що в цьому світі завжди буде страх: «Люди будуть мертвіти від страху й чекання того...» (Лк. 21:26). Події у світі та особисті трагедії – ось два джерела смертельного страху.

Деякі дослідники вивчали загибель людей під час ритуалів вуду. Кардіолог доктор Регіс Де Сільва вважає причиною раптової смерті людей під час жертвоприношень саме страх. Сильний страх може викликати фібриляцію серцевого м'яза (стан, при якому окремі групи м'язових волокон скорочуються розрізнено й нескордировані), зупинку серця і – миттєву смерть.

Ми звикли думати, що фізичний стан людини визначальний, бо, як каже відомий афоризм, «у здоровому тілі – здоровий дух». Але Біблія вчить, що насправді все навпаки. Невидимі оку стан душі й духа – ось що визначає наше фізичне здоров'я. І незалежно від того, фізичний чи емоційний стан ви ставите на перше місце, знайте, що вони тісно пов'язані й взаємодіють.

Анна Веренич.

ЗВІДКИ ВЛАДА?

Ніхто не знає виробу (його призначення, пристрою, допустимих параметрів використання, способів усунення несправностей тощо) краще, ніж виробник. І тому з питаннями, що виникають, потрібно найперше звертатися до наданої виробником інструкції.

Бог – Творець людства. Він – найвищий Авторитет у керуванні Своїм творінням. І Він дав нам Біблію, «інструкцію Виробника», яка містить всю інформацію про суспільство та управління ним – призначення, пристрої, допустимі параметри використання, способи усунення несправностей тощо. Більше того, як і будь-яка інструкція виробника, Писання повідомляє про гарантії, що надає Творець (у Біблії вони названі обітницями), а також попереджає: у разі недотримання інструкції скарги не приймаються.

«Інструкція Виробника» вчить: Бог – найвище Джерело будь-якої влади. Він – Цар над усіма народами землі та їхніми правителями. Писання стверджує: «Бо не від сходу, і не від заходу, і не від пустині надійде підвищення, але судить Бог: того Він понижує, а того підвищує» (Псалми 74:7-8). А «Даніїл заговорив та й сказав: Нехай буде благословенне Боже Ім'я від віку й аж до віку, бо Його мудрість та сила. І Він зміняє часи та пори року, скидає царів і настановляє царів, дає мудрість мудрим, і пізнання розумним... Над людським царством панує Всевишній, і дає його тому, кому хоче» (Дан. 2:20-21, 4:22).

Ось лише кілька прикладів. «І сказав Господь до Мойсея: Устань рано

вранці, і стань перед лицем фараоновим та й скажи йому: Отак сказав Господь, Бог євреїв: Відпусти Мій народ, і нехай вони служать Мені!.. Але Я для того залишив тебе, щоб показати тобі Мою силу, і щоб оповідали про Ім'я Мое по всій землі» (Вихід 9:13,16).

Виявляється, навіть влада фараона, язичника, який вважає себе найвищим божеством у Єгипті, – дана йому від Бога і є частиною Божого плану!

Ще Господь через пророка «Хто до Кіра говорить: Мій пастирю, і всяке Мое пожадання він виконає та Єрусалимові скаже: Збудований будеш! а храмові: Будеш закладений!.. Так говорить Господь до Свого помазанця Кіра: Я міцно тримаю тебе за правичу, щоб перед обличчям твоїм повалили народи, і з стегон царів розв'яжу пояси, щоб відчинити двері перед тобою, а брами не будуть замикані» (Іс. 44:28, 45:1).

У цьому випадку особливо варто відзначити не тільки те, що пророцтво це було вимовлено за 150 років до появи на політичній арені такого правителя, як Кір, цар Перський, але й те, що Писання називає тут його помазанцем (єврейською – «машіах», месія) Господнім. Бог визначає язичницького правителя тим самим поняттям, що й царів Ізраїлю Саула і Давида, а також – Христа-Спасителя. Цар поневолювачів є інструментом виконання Божої волі.

Бог – Творець усіх народів. Він же – і Джерело найвищого морального закону, первинного стосовно будь-яких людських законодавств. Попри обіцянки лукавого (Бут. 3:5), людина не має права сама визначати, що є добро і зло. Законодавчі системи можуть змінюватися, додаючи абсолютні моральні принципи до різних культурних та історичних умов. Але самі ці принципи незмінні.

Сергій Головін.

БОЖА СІМ'Я

Про цей образ церкви говорити легко, бо він не раз згадується в Біблії. Уявлення про церкву як про сім'ю має в наші дні навіть глибший сенс, ніж у часи біблійні. І все тому, що наше суспільство сильно змінилося.

Книга Буття – це історія сім'ї. Вона починається з Адама і Єви. У них один син хороший, а другий – поганий. Читаючи далі, ми дізнаємося про сім'ю Авраамову. На створення сім'ї цьому чоловікові знадобилося немало років. Далі слідує історія сім'ї Ісаака і Якова. Потім говориться тільки про сім'ю Якова, бо Старий Заповіт розповідає історію «народу Ізраїльського», а Ізраїль – нове ім'я Якова.

Порівняйте це оповідання з підходом сучасних підручників з історії, які описують розквіт і падіння цивілізацій. У газетах ви читаєте про країни і міста, про університети і урядові органи, про промислові компанії. У фокусі нині не сім'я, а установи. Проте Новий Заповіт уперто представляє нам церкву більш схожою на сім'ю, ніж на установу.

Будь-яка організація будується на тому, що в ній є свій «табелі про ранги». Кожен солдат в армії знає своє місце в строю, нашивки показують звання. Шкільні оцінки говорять про успіхи учня. У світі бізнесу існують посади, зарплати та інші показники «значущості» того чи іншого індивідуума. В офісах великих компаній, просто переходячи з поверху на поверх, за меблванням можна відразу зрозуміти: чим вище поверх – тим більше начальство. В організації статус людини

залежить від виконання нею своїх обов'язків. У світі бізнесу відомо, що люди намагаються піднятися посадовими рангами, щоб отримати більшу винагороду. У сім'ї ж статус кожного члена визначається трохи інакше.

Як? Дитина отримує право бути членом сім'ї в момент народження. Дитину-невдаху ніхто не виганяє з дому. Навпаки, хвора дитина часто отримує більше уваги з боку інших членів сім'ї, ніж її здорові брати і сестри. Джон Апдайк писав: «Сім'ї учать нас тому, що любов вища за слова «подобається» і «не подобається». Вона може співіснувати з байдужістю, ревностями, навіть антипатією».

Так само і в Божій сім'ї. У ній «немаюдей, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої». Усі ці штучні розмежування тануть у променях сонця Божої благодаті. Бог усиновив нас. Ми набуваємо тих же самих прав – причому абсолютно незаслужено – які є в Самого Ісуса Христа. Послання до ефесян знову і знову підкреслює цю дивну істину.

І тому сумно бачити, що деякі церкви стають більш схожими на товариства з обмеженою відповідальністю і перестають бути схожими на сім'ю. Міркуючи про духовні дари, апостол Павло застерігає: не можна одного члена церкви ставити вище за іншого: «Бо око не може сказати руці: Ти мені непотрібна; або голова знов ногам: Ви мені непотрібні. Але члени тіла, що здаються слабші, значно більше потрібні. А тим, що вважаємо їх за зовсім нешановані в тілі, таким честь найбільшу приносимо, і брудні наші члени отримують пристойність найбільшу, а нашим пристойним того не потрібно. Та Бог змішав тіло, і честь більшу дав нижньому членові, щоб поділення в тілі не було, а щоб члени однаково дбали один про одного. І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаються» (1 Кор. 12:21-26).

Тут Павло розвиває своє улюблену ідею – про схожість між церквою і людським тілом. Ця істина утілюється в групі людей, наприклад, у сім'ї, що збиралася за святковим столом.

У кожній сім'ї є і успішні члени, і невдахи. На різдвяному обіді тітка Марія – директорка великої фірми – сидить поряд з дядьком Петром, який, як завжди, багато п'є і вкотре звільнений з роботи. За столом зібралися люди розумні і не дуже розумні, не надто гарні і красиві, здорові і хворі. Але в сім'ї усі ці відмінності стираються. Дядько Василь намагається триматися від усіх осторонь, але це йому погано вдається. Він, як і ми всі, – частина сім'ї. У нас спільні предки, у наших клітинах – спільні гени. Невдахи не викидають з сім'ї. «Сім'я», – сказав Роберт Фрост, – це таке місце, в яке тебе зобов'язані впустити, якщо вже ти прийшов».

Імовірно, Бог винайшов сім'ю як навчальний полігон. Саме там ми вчимося спілкуватися з людьми, а зовсім не в громадських інститутах. Сім'я стає міцнішою, якщо її члени не сперечаються через свою несхожість, а радіють їй. У здоровій сім'ї підтримують слабких членів, не принижуючи при цьому сильних. Мати Джона Веслі казала: «Кого з дітей я люблю найбільше? Я люблю хворого сильніше за інших. І так, поки він не видужає. Я люблю мандрівника більше за інших. І так, поки він не повернеться».

Сім'я – це єдиний соціальний інститут, відносно якого в нас немає права вибору. Ми потрапляємо в нього лише і тільки за правом народження. У результаті, самі того не бажаючи, ми опиняємося в одному товаристві з дивними і не схожими одне на одного людьми. Церква ж закликає нас зробити наступний крок: добровільно стати членом ще більш дивного оточення лише тому, що складові його індивідууми вірують в Ісуса Христа.

Подібні товариства нагадують сім'ю більше, ніж усі інші громадські інститути. Генрі Нувен якось сказав, що суспільство – це «те місце, де ти завжди виявляєшся поряд з людиною, з якою тобі найменше хочеться бути поруч». Це визначення можна віднести як до групи людей, яка збирається на Різдво за одним столом, так і до групи людей, яка зустрічається неділями в церковних стінах.

РІЗДВО ДЛЯ МЕЛАНІЇ

На Різдво Меланія прокинулася рано. Надворі ще було темно, але білузга снігу відкидала світло в хату. Вона могла ще спати, але навіть на схилку літ зберегла звичку вставати зранку. Ранок для неї був часом спілкування з Богом, молитви та Біблії. Їй не треба було, як замолоду, зриватися зрання, поратися по господарству, бігти на роботу. «Усе минуло, але Різдво приходить так само», – подумала жінка, розгортаючи Біблію. «Побачивши зорю, зраділи радістю вельми великою...»

Меланія витрала вологі очі й підійшла до вікна. Ранні зимові сутінки тихо спускалися на землю. Так біло й так тихо... Але що це? Рипіння снігу і чийсь притишено-веселі голоси. Хтось акуратно, але впевнено постукав у двері. «Бабусю, відчиніть, ми до вас з миром», – вигукнув чийсь молодечий голос, супроводжуваний перешіптуванням та тихим сміхом.

Різдвяна історія оживала перед її очима, гріла теплом Вифлеємської зірки.

О, як би хотіла Меланія принести разом з мудрецькими подарунком Новонародженому... Мимоволі нитка різдвяної історії заплуталася в глибок спогадів. Сьогодні буде перше різдвяне служіння, яке вона пропустить. Минулого року племінниця гостювала на свята, то підвозила стареньку машиною на зібрання і додому. Цього-річ їй не вдалося приїхати. А снігу намело, та й Меланія сама розуміє: нема вже в неї здоров'я того. Поспіває вдома, починає Біблію, порадіє, а милостивий Бог прийме. Проте от чогось муляло на душі й самотньо. Хоча їй до самотності не звикати, вона вже з нею подружилася, та й не самотня вона, бо має Бога, але...

Меланія згорнула Біблію і, важко човгаючи, пошкандибала до кухні. А сумні думи й не думали залишати її увесь день. Навіть улюблена різдвяна пісня не співалася так весело, як колись. Колись ж було все інакше, і йшла вона крізь сніги й морози, поспішала на служіння разом з сестрами, а сьогодні... «Сьогодні всі діти Божі зібралися, радіють у спільноті, святкують народження нашого Спаси. Про мене ніхто й не згадає, бо стара й немічна», – образа стала клубком в горлі, і очі старенької затуманилися слізьми. Проте разом з тим шугнула й інша думка: «Боже, що я придумую! Сьогодні такий великий день, а я, грішна, бідкаюся, що мене забули! Боже, прости мене, прости...»

Відчинила... «Христос народився!», – ввійшли до хати молоді й усміхнені, і простора кімната здалася надто вузькою і малою. Принесли з собою морозний подих зими, але чомусь від нього Меланії зовсім не було холодно. «Ой, диточки, вибачайте, де ж вас розсадили всіх і пригостити...» – метушилася жінка. А молоді серйозно, хоча й зі смішинками в очах, відмовляли їй від турбот. «Ми, бабусю, прийшли, щоби й ви відчували свято Його народження», – почав поважно говорити якийсь хлопець, але його перебили, навпередбій розказуючи, яке гарне зібрання було сьогодні. Хтось почав читати про Добру Новину з Біблії, і всі затихли, слухаючи вкотре таку знайому, але дорогу серцю історію. Меланія, підперши голову руками, із радістю слухала, а коли заспівали їй улюблену різдвяну пісню, заплакала. «Ви, бабусю, не плачте, а співайте разом з нами», – лагідно порадили, і вже не такий сильний, але щирий голос доєднався до співу молоді. «Ой, зійшла, зійшла Правда на землю та й оселилась між людьми...»

... Навіть коли група молоді розчинилася в білому безгомінні, Меланія не почувалася самотньою чи немічною. Смуток зник, і на душі було тепло й мирно. «Дякую, Боже, за Різдво», – схилилася вдячно в молитві. На небі сходили зорі. «Христос є правда, Христос є світло, Христос є хліб життя для нас...»

Тетяна Дорош.

СЕРЦЕ В БІБЛІЇ

У поетичній мові Старого Заповіту, де багатозначність смислів – норма, слово «серце» має цілий сплав значень. Це в нас серце – просто помпа, яка переганяє кров по тілі і забезпечує кожну клітинку організму киснем та поживними речовинами.

Слово «серце» зустрічається в Старому Заповіті 710 разів і 166 – у Новому. Усього 876 разів. І щоб зрозуміти Біблію, особливо Старий Заповіт, потрібно зрозуміти, що автори мали на увазі під цим словом. Не розуміючи слова «серце», ми не розумітимемо, що значить «любити Бога всім серцем», і вкладатимемо в цю фразу такий собі підлітково-сентиментальний емоційний аспект. А це далеко не все.

Абревіатура цього слова допоможе запам'ятати самому та пояснювати іншим, що означає слово «серце» в Біблії.

С – сумління.

Е – емоції.

Р – розум (мозок).

Ц – цілеспрямованість (воля).

Е – енергія (життєва сила).

Розглянемо ці складові з кінця.

Енергія – наша життєва сила. Мусимо визнати, що ми є істотами з обмеженою витривалістю. У когось вона вища, у когось – нижча. Багато що залежить від умов експлуатації та дотримання певних правил. Бог застерігає нас від того, щоб витрачати свою силу і самого себе на марноту чи гріх. Книга Приповістей застерігає: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього

походить життя» (4:23). У Біблії часто зустрічається тема знесилення та відновлення сили – у цьому ми подібні до батарейки. Наш ресурс земного життя обмежений, і цикл перезарядки лімітований. Особливо коли ми «заряджаємося» всяким непотребом.

Цілеспрямованість – наша воля. Куди спрямовані мої бажання? Чим я керуюся, коли роблю вибір? На користь кого або чого я роблю те чи інше? До речі, відсутність цілі, апатія та невмотивованість теж належать до сфери серця.

Розум – інтелектуальна сфера. Не те що у Святому Письмі немає поняття мозкової активності. Просто вона віднесена до сфери серця. Загалом про розум важливо знати наступне: розумом треба користуватися, але на нього не можна надіятися. Наш розум – то не результат гріхопадіння. Результат гріхопадіння – зіпсутий розум, який не може пізнати й прийняти істину та підкоритися їй; але про це – нижче. Ще треба визнати, що Бог дає розум і забирає його. Комусь Бог дає більше, комусь – менше, і то не наше діло – сміятися з тих, кому дано менше, чи заздрити тим, хто має більше. З нас питають за наше. Але це наша відповідальність – набувати розум і мудрість протягом свого життя.

Емоції – любов, здивування, сором, страх, гнів, відрив, радість, неспокій, впевненість, злість, триумф (список не повний) – це те, що робить нас людьми. Зазвичай на Сході розум та емоції не розділюються, але доповнюють одне одне і сплітаються в один цілісний голен. Хто проти цього – спробуйте вчитися, що не любите, і те, що вам подобається, і ви побачите різницю: емоції можуть або підсилювати розумову роботу, або заважати їй. Разом з тим важливе наступне: якщо я не керую власними емоціями, вони можуть керувати мною.

До доброго таке не доведе.

Сумління – якщо емоції роблять нас людьми, то сумління визначає, які ми люди. Відчуття доброго, морального «вшите» в людину, і відсутність цього відчуття жахає. До речі, людська совість є чи не найбільшою незручністю для прихильників теорії еволюції – вони просто не можуть пояснити, як і коли мавпа еволюціонувала в «людину сумлінну». Істоту, яка визнає, що є добро і зло, хоча й існують розбіжності щодо того, що називати добром і злом.

Сумління. Емоції. Розум. Цілеспрямованість. Енергія. Усе це разом дає нам розуміння, що мають на увазі автори Старого Заповіту, коли говорять про серце.

Писання розповідає про чудовий і досконалий Закон, цілком якого було захопити людей Богом і закохати їх у Нього. Бог очікує від нас любові. Любові, яка захопить нас повністю, усе наше серце. Але є проблема. Наше серце грішне. Ми маємо пошкоджений гріхом розум, який винахідливий на зло, маємо знівечене гріхом сумління, емоції, які підбурюють до гріха. Ми тратимо свої сили на гріх. Наші цілі – задовольнити себе і будувати власне царство. Наше серце зіпсоване повністю, і мовами не про помпу у грудній клітині, а про нашу сутність, те, ким ми є.

А ще – ми повільно помираємо. І це невідворотний процес, який є результатом гріха в нашому серці. Бо гріх і є смерть.

Це погані новини. А хороші полягають у тому, що якимось незрозумілим і надприродним чином віра в Ісуса Христа відроджує наше серце до нового життя. На хресті заплачена повна ціна за наші гріхи.

Ми маємо надію на воскресіння і вічне життя. А найголовніше – наше серце знову здатне робити те, для чого і було задумане та створене: відповідати Богові на Його любов: «І любі Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!» (Повт. Зак. 6:5).

ПОТРАПИТИ В ЦАРСТВО БОЖЕ

«Усе це трапилось з ними, як приклади, а напущене нам на науку, бо за нашого часу кінець віку прийшов» (1 Кор. 10:11) – ця біблійна істина не меншою мірою стосується і Христових притч. Зокрема притчі про багату вечерю (Лк. 14:16-24).

Якщо охарактеризувати цю притчу одним біблійним віршем, то для цього найкраще підійде текст навіть не із самої притчі, а з Євангелія від Івана: «Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину... До свого Воно прибуло, та свої відчужалися Його» (Ів. 1:9,11).

Загалом ці вірші вважаються адресованими богообраному ізраїльському народові, який відчужався від свого Месії, Христа, Помазанця Божого. Натомість Христос прийняв язичників. Цей факт добре відомий навіть тим людям, які жодного разу не тримали в руках Біблії. Але Біблія не була б Вічною Книгою, якби втратила свою актуальність і сьогодні...

Нині багато людей, які начебто вважають себе віруючими, належними до певної церковної деномінації, насправді ігнорують Ісуса Христа, Його вчення і через це не слідує за Ним: «Коли хоче хто йти в слід за Мною, хай зречесться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде в слід за Мною» (Мт. 16:24). Замість

цього кожен із цих людей зайнятий власними нагальними справами. Як свого часу зайняті запрошені на вечерю із вже згаданої Христової притчі.

«Поле, воли, подружжя обов'язки», – ніхто не сперечається, усе це важливі речі, проте все таки Бог має бути у центрі. Навіть родинні зв'язки мають відходити у стосунках з Богом на другий план: «Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний» (Мт. 10:37). І ще: «І хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний» (Мт. 10:38).

Пам'ятання цих біблійних істин і, звичайно, виконання їх не дасть нам забути про Христовий заклик слідування за Ним, не дасть «полю, волам, подружжю обов'язкам», тобто піклуванню про земні речі, затупити собою Творця і унеможливити наше потрапляння в Царство Боже, бо саме це мала на увазі Христова притча про багату вечерю.

Концепція часу особливо підкреслює принципову відмінність між точкою зору Бога (выгляд зверху) і нашою. І ця відмінність лежить в основі наших питань до Бога, що не знаходять відповіді і породжують розчарування. Отже, є сенс приділити цій проблемі особливу увагу.

Блаженний Августин присвятив одиннадцяту книгу «Сповіді» проблемі часу. «Що ж таке час? – замислюється він. – Доки ніхто мене не запитусь, я знаю, але як тільки намагаюся комусь це пояснити – не знаю». Августин запитали: «Що робив Бог до акту творіння?», і він відповів, що Бог створив час разом зі світом, тому таке питання неправомірне – воно лише показує, що той, хто питає, не в змозі відмовитися від часу. «До» часу є тільки вічність. Для Бога вічність – постійне сьогодення, один день для Нього дорівнює тисячі років і тисяча років – як один день.

Мартін Лютер був зовсім не такий люб'язний. «Людині, яка запитала, що робив Бог до створення світу, блаженний Августин відповідав: «Він перебував у Самому Собі». Коли ж мені поставили подібне питання, я відповів: «Він створював пекло для таких ось дозвольних, напелеглих, суєтних і цікавих душ, як ти».

Що би сказав Августин про теорію Айнштейна, що об'єднала простір і час? Час перестав для нас бути абсолютним і став відносним. Сприйняття часу залежить від позиції спостерігача. Ось приклад: 23 лютого 1987 року чилійський астроном спостерігав спалах надвової зірки, найпотужніший вибух, що виділяє за секунду більше енергії, ніж сонце за десять мільйонів років. Але хіба ця подія сталася 23 лютого 1987 року? Так, але тільки з погляду нашої планети. Насправді спалах стався за 170 тисяч років до 1987-го, проте промінь, породжений цією далекою подією, подорожуючи зі швидкістю близько 9,5 трильйона км на

ПАРАДОКС ЧАСУ

рік, досяг нашого всесвіту лише 170 тисяч років потому.

Найвищий рівень – рівень вічності – виходить за межі наших уявлень про час. Спробуйте уявити собі величезну Істоту, набагато більшу, ніж наш всесвіт, настільки велику, що може одночасно бути присутньою і на землі, і в точці, де міститься побачена в 1987 році на землі наднова зірка. У перспективі землі ця істота спостерігає історію 1987 року, включаючи відкриття надвової, і з позиції надвової істота зараз бачить те, що на землі стане відомо лише через 170 тисяч років. Отже, ця істота споглядає разом і минуле (на землі бачить спалах надвової, що стався 170 тисяч років тому), і сьогодення (події 1987 року на землі), і майбутнє (те, що відбувається на надвовій «зараз», а землянам відкриється лише через 170 тисяч років).

Така істота, яка більша усього всесвіту, могла би з певного спостережного пункту бачити усе, що відбувається в будь-якій точці всесвіту в будь-який момент часу. Наприклад, якщо вона захоче дізнатися, що відбувається на сонці «зараз», то вибере як спостережний пункт сонце, а захоче перенестися за вісім хвилин назад, то дивитиметься з боку землі – саме стільки часу світло рухається від сонця до землі.

Зрозуміло, ця аналогія неточна – вона прив'язує істоту до простору, хоча і звільняє її від часу, проте все ж вона виявляє, що наша концепція часу з хронологічною послідовністю А, потім Б і т. д. обмежена рамками нашої планети. Бог за межами часу і простору бачить події на землі таким чином, який абсолютно недоступний нашому сприйняттю і практично закритий навіть для наших припущень.

Усе, сказане вище, – не просто політ уяви. Студенти-фізики розглядають гіпотетичний випадок з астронавтами майбутнього, що обганяють час і повертаються у свою молодість. Ще десять років тому такі теорії межували з мареннями,

але сучасні дослідники посилають лазерні промені з місяця і запускають у космосі атомні годинники. Казка збувається.

Бог і час

Будучи письменником, я теж перебуваю одночасно у двох «часових зонах». З одного боку, є реальний час, в якому я щодня встаю, одягаюся, снідаю і влаштовуюся в кабінеті, обмірковуючи розділи, абзаци, слова, але паралельно у книзі створений інший, вигаданий світ із власною часовою зоною.

Якби я вигадував роман, то міг би написати, наприклад: «Задзвонив телефон. Вона підхопила з дивана і схопила слухавку». У книзі тимчасова послідовність визначена: дзвонить телефон і тут же виникає реакція, проте за межами книги, у світі її автора, одна фраза може бути відокремлена від іншої хвилинами, годинами і навіть днями. Я можу закінчити сьогоднішню роботу на словах «задзвонив телефон» і поїхати на кілька тижнів у відпустку. Коли б я не повернувся до книги, її власні тимчасові закони змусять мене написати другу фразу – я не можу написати: «Задзвонив телефон. За два тижні вона підхопила і схопила слухавку». Якщо ж змішаю дві часові зони, вийде безглуздість.

Я закінчую книгу і, будучи автором, можу охопити її усю цілком: «згори» мені видно увесь задум, початок, середину і кінець. Більше ніхто не здатен на це – крім того, хто наважиться пережити той же експеримент у часі, пробираючись послідовно від речення до речення.

Ліше через алегорію ми здатні хоч якось уявити собі нашу історію з Божого погляду. Для нас історія – це послідовність застиглих кадрів, один йде за одним, як на кіноплівці, але Бог сприймає увесь фільм, немов єдиний спалах. Він бачить його і з позиції далекої зірки, і з позиції кімнати, де я зараз молюся. Бог бачить світ у його цілісності, Він бачить усю книгу, не розділену на сторінки і фрази.

Напружуючись, ми можемо смутно, як у тумані, уявити собі таку перспективу, але, усвідомивши свою обмеженість у часі, ми краще зрозуміємо, чому Бог не відповідає на питання Йова – Він вважає за краще нагадати йому про інші фундаментальні явища світу, які Йов так же не здатний охопити своїм розумом, і попереджає його: «Залиш усе це Мені!». Можливо, Бог залишає нас у невіданні просто тому, що ні Йов, ні Айнштейн, ні ми з вами просто не здатні осягнути «точку зору згори».

Ми не зрозуміємо, якими «правилами» керується Бог, Який живе за межами світу і водночас – ми самі тому свідки – вторгається в цей світ. Скільки суперечок пов'язано з концепцією Божого всезнання! Чи знав Бог заздалегідь, що Йов збереже віру і тим самим виграє Його ставку? Якщо знав, чи чесним є таке парі? А як щодо природних катастроф? Якщо Бог заздалегідь знає про них, як же Його не винити? Якщо людина знає заздалегідь, що десь припаркований автомобіль із бомбою, і не сповістить про це владу, вона підлягає карній відповідальності. Значить, Бога потрібно притягнути до відповіді за все, зокрема за наші трагедії, оскільки Він заздалегідь знає про них.

Але ні, наші примітивні уявлення непридатні до Бога – і в цьому суть грізної Божої промови, зверненої до Йова. Сама ідея «явного знання» видає наше уявлення про послідовність (А, потім Б), тобто про точку зору спостерігача, обмеженого простором і часом. Бог, строго кажучи, не «передбачає», як ми вчинимо, – Він бачить це у Своему вічному сьогоденні.

Коли ми гадаємо, яку роль зіграв Господь у тій або іншій події, ми розглядаємо його «знизу», судимо про Нього за стандартами нашої прив'язаної до часу етики. Колись питання, чи Бог змусив впасти цей літак, постане перед нами зовсім в іншому ракурсі.

Багатоковікові богословські суперечки

про знання і визначення відбивають незграбні спроби людини усвідомити те, що ми можемо сприймати лише усередині часу. В іншому вимірі ми б сприймали ці речі абсолютно інакше. Один із найбільш загадкових пасажів Біблії натякає на цю перспективу «згори», кажучи, що Христос «був обраний раніше усього творіння», тобто до появи Адама, до його гріха і перш ніж взагалі виникла необхідність у спокутуванні. Благодать і вічне життя були «дані нам у Христі Ісусі до початку часів». Як могло щось статися «до початку часів»? Ці слова відбивають точку зору Бога, Який існує поза часом. Перш ніж створити час, Він вже передбачив заходи для спасіння пропащої планети – планети, яка ще не виникла! Але «увійшовши до часу» (як письменник може вписати себе у власну книгу), Бог вимушений був жити і померти за законами нашого скутого узами часу світу.

Відмінністю у сприйнятті можна, ймовірно, пояснити і одну з дивностей пророків: вони частенько не повідомляють, чи станеться описувана ними подія, вторгнення, землетрус, пришествя Месії або відтворення землі наступного дня або через тисячу років, або через декілька тисяч років. Пророцтва про найближчі і дуже віддалені події іноді з'єднують в межах декількох фраз. Так звучить знамените пророцтво Ісаї: «Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (7:14). До цього вірша примикають ще два, що вказують, що пророцтво збулося в дні Ісаї (багато учених вважають, що то була дитина самого Ісаї), та, проте, остаточне здійснення пророцтва Матвій пов'язує з Різдвом Ісуса. Дослідники Біблії визначають цю властивість пророцтва особливими термінами: подвійне або потрійне здійснення, частина замість цілого, творча бісоціація.

Бог охоплює увесь час, і послідовність для Нього не така важлива. Нічого дивного, що вторгнення Вічного в час породжує луну, що звучить не лише в епоху Ісаї, але і в дні Марії, і в наші дні.

Філіп Янсі.

«ПРИСТОЙНІ» ЛЮДИ

У більшості людей слова не завжди збігаються з учинками: їхні слова, наміри, думки про самих себе кращі (деколи набагато кращі), ніж їхні вчинки, які свідчать про них зовсім інше. І справа не тільки у свідомій брехні, коли люди вдають себе не тих, ким вони є насправді. Часто люди дійсно кращої думки (деколи набагато кращої) про себе, ніж вони є насправді, і тут швидше мова може йти не про обман, а самообман. Звісно, це дещо різні речі, але відмінності між ними не настільки суттєві: часто люди спочатку лише вдають із себе праведних, а вже згодом у цьому остаточно переконуються. І «нечесливий уловлюється гріхами вуст своїх...» (Пр. 12:13). Біблія, як можна пересвідчитися, з цього приводу дещо іншої, а точніше, зовсім протилежної думки.

Лукаве серце людське найбільше і вкрай зіпсоване; хто пізнає його? (Єр. 17:9). – такий діагноз Бог ставить нашим серцям. Його ще можна сформулювати наступним чином: «Немає праведного ні одного; немає, хто розумів би; немає, хто шукав би Бога; всі ухилилися з путі, негідні всі до одного; нема того, хто чинить добро, нема жодного... Всі згрішили і позбавлені слави Божої» (Рим. 3:10-12, 23).

Із цим Божим діагнозом, цілком ймовірно, не згодиться більшість людей: хоча мало хто вважає себе дійсно «святим» – у сенсі безгрішності

(хоча трапляються і такі «екземпляри»), проте більшість про себе доброї думки – як про пристойних людей... На кшталт фарисеїв з Христової притчі, який був впевнений, що він «не такий, як інші люди, грабіжники, несправедливі, перелюбки, або як цей...» – тут саме час поставити замість трьох крапок ім'я людини, яка вже точно «гірша» за нас.

«Чи не тому ви й помиляєтеся, що не знаєте ні Писання, ані сили Божої? (Мр. 12:24) – саме цими Христовими словами, зверненими до саддукеїв, можна відповісти таким «самозванним» праведникам. Адже судити буде нас

Бог, і визначатиме нашу долю у вічності саме Він, а не особисто ми за вигаданими нами самими принципами «пристойності»: «Бо всім нам належить стати перед судом Христовим, щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі, добре або лихе» (2 Кор. 5:10).

Здавалося б, доволі зрозумілі, очевидні речі, які, проте, залишаються закритими для багатьох з нас, особливо для тих, хто вважає себе цілком «порядною» людиною. У чому ж полягає ця порядність – часто залишається повною загадкою або ж визначається дозвольним перерахуванням старозаповітних Божих Заповідей (явно не всіх), які конкретна людина не порушила... Чи майже не порушила... І вже точно не порушувала, як той (та) – тут знову треба підставляти ім'я конкретної особи (осіб).

Проте до таких міркувань люди вдаються вкрай рідко, надаючи перевагу залишатися в полоні власних ілюзій стосовно своєї «праведності», безгрішності, «святості» та інших обманів, якими люди полюбляють приписати власну совість.

Багатьом такий самообман вдається плекати у власному серці аж до смертної години, коли вони почують від Небесного Судді невтішний вирок: «Ідіть від Мене, прокляті, у вогонь вічний, уготований дияволу і ангелам його!» (Мт. 25:41). Що саме послужило причиною такого вироку – насправді не матиме для них вже ніякого значення. Критерії Божого правосуддя мають цікавити людей, які ще тут, на землі, – звісно, якщо їх цікавить власна доля у вічності. Якщо ж людям до цього байдуже, як і стосовно того, що написано в Біблії, то тут наші слова та настанови мало чим їм допоможуть.

ПРОТИСТОЯННЯ ЗЛУ

Едмунду Берку, англійському політику, філософу і публіцисту, що жив у XVIII столітті, приписують наступну фразу: «Для тріумфу зла потрібна лише одна умова – щоб добрі люди сиділи склавши руки». І іноді цими добрими, але байдужими людьми можуть бути християни, люди, які вірять в Ісуса Христа і слідує за Ним, тобто додержуються Його заповідей...

Саме до християн звернений заклик Ісуса: «Це є заповідь Моя, щоб ви любили один одного, як Я полюбив вас» (Ів. 15:12). Та з виконанням цієї заповіді не все гаразд: часто ближніх ми не то що не любимо, ми їх впритул не помічаємо. На кшталт священника і левита з Христової притчі про милосердного самарянина (Лк. 10:31-32). Про яку ж тоді любов до ближнього можна говорити?

Та й не завжди виходить у нас любити Бога – читаємо: «Це є любов до Бога, щоб ми дотримувалися заповідей Його; і заповіді Його не тяжкі» (1 Ів. 5:3). Заповіді, можливо, не тяжкі, але для більшості з нас – майже нездійсненні. Так що немає особливо чим хвалитися, хіба що «тільки немочами» (2 Кор. 12:5) своїми... Але, попри такий сумний і зовсім не невтішний факт, ми повинні залишатися «сіллю землею» та «світлом світу» (Мт. 5:13-14). Якщо, звичайно, хочемо бути послідовниками Христовими. Як же нам відповідати такому покликанню?

«Не може сховатися місто, яке стоїть на вершні гори. І не запалюють світильників, щоб поставити

його під посудину, але на свічник, – і світить всім у домі. Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Мт. 5:14-16). Лише власними вчинками, якими ми показуватимемо світові свою віру, та усним свідченням про рятівну жертву Ісуса Христа ми зможемо відповісти Божому покликанню.

Та що цікаво – щоб явити людям добрий приклад християнського життя, деколи не треба навіть здійснювати якихось подвигів, жертвувати чимось, досить просто залишатися чесною, доброзичливою, порядною людиною. Бо у світі стільки зла, брехні, усякого неподобства, що порядна людина – як промінь світла серед суцільного життєвого мору. І тоді євангельська проповідь, явлена життям такої людини, буде дієвою і прекрасним прикладом для наслідування.

Світ, як відомо, багатіє не добрими справами, а лише благими намірами, якими, як кажуть, «вистелена дорога в пекло». Це повною мірою стосується і «добрих» людей, через бездіяльність яких, за думкою Едмунда Берка, у світі тріумфує зло.

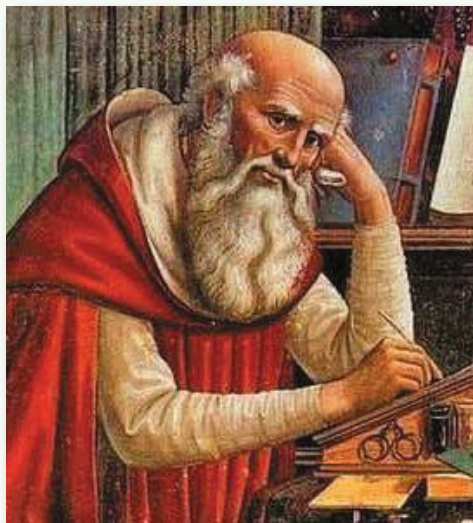
Християнам же залишається, попри свою «немічність, незначущість і приниженість» (див. 1 Кор. 1:27-28) протистояти цьому злу. А на це ми будемо здатні тільки якщо перебуватимемо поруч з Господом Ісусом Христом, без Якого не можемо робити нічого (Ів. 15:5).

ЛЮБИ БОГА ТА ГНІВАЙСЯ, ЯК ХОЧЕШ

Anger management (керування гнівом) – дуже популярна тема. Хто дійсно намагався стримати свій гнів, той знає, що ці спроби нагадують чорнобильський саркофаг – зовнішнє стримування ненадійне, тому що в серці продовжується бурхлива реакція.

Світ пропонує чимало порад: випустити пару, скеровувати енергію «в мирне русло», відволіктися... Пробіжки та корисні справи допомагають, але лише тимчасово та поверхнево. А випускання пари на кшталт «відлупцюй подушку, ніби це твій кривдник» – узагалі суперечить Божому Слову. Давати волю гріховним почуттям, ми не послаблюємо їх, а навпаки – зміцнюємо.

Щоб навчитися позбавлятися гріховного гніву, корисно спочатку зрозуміти, чим він відрізняється від праведного. Чимало християн вважають, що праведного гніву взагалі не існує. Проте, як не дивно, щоб зрозуміти гнів, треба зрозуміти любов, тому що праведний гнів – прояв любові.

Гнів – це реакція на зло. Коли нашим улюбленим загрожує зло, ми неодмінно гніваємося на це зло, щоб захистити їх. Саме так Бог праведно гнівається на гріх. Він ненавидить гріх, тому що гріх руйнує Його улюблене творіння. Тому Церква завжди вчила: потрібно любити грішника та ненавидіти гріх.

Вам здається, що це неможливо розділити? Але існує принаймні один грішник, до якого ви завжди ставитеся саме так. Це ви. Себе ви неодмінно любите, навіть коли гніваєтеся на зло, яке помічаєте в собі. Якби не любили, то не гнівалися б, бо тоді вам було б все одно. Подібно до Бога, ми небадіужі до гріха саме в тих, кого любимо, наприклад – у коханих, у дітях (Євр. 12:5-7; Об. 3:19).

Писання не забороняє гніватися взагалі, але застерігає (Гал. 4:26), бо через нашу недосконалість

навіть праведний гнів легко може перетворитися на гріховний. Гнівливисть – ознака глупоти (Екл. 7:9), тому треба бути повільним на гнів (Як. 1:19). Нерідко нам здається, що своїм гнівом ми змусимо людину покаятися, але Яків застерігає, що людським гнівом неможливо нікого виправити (вірш 20).

Тож чим відрізняється гріховний гнів від праведного? Мотивами та проявами.

Гріховний гнів завжди егоїстичний – за власні інтереси, репутацію, амбіції... Він за себе й проти ближнього. Праведний гнів, навпаки, за ближнього, але проти проблеми, проти зла, яке загрожує ближньому та Божій славі. Коли ви гніваєтеся, спитайте себе (і Бога в молитві): за що, або за кого я гніваюсь? Чиї цінності намагаюся захистити своїм гнівом? Свої? Божі? Ближнього?

По-друге, зверніть увагу на те, як проявляється гнів. Гріховний гнів – руйнівний. Праведний – захищає. Потужний струмінь води може гасити пожежу або калічити людей. Наші реакції мають завжди збудовувати, а не руйнувати (Еф. 4:29-31).

Неважко помітити бурхливу лють, яка іноді, як із вулкану, вивергається з нашого серця у вигляді крику, образливих слів. Але треба навчитися

розпізнавати й інший вид гніву – тихе і мовчазне нещастя. Як в анекдоті: «Сарочка, я тебе благаю, не треба так на мене мовчати!». Нерідко образ, ворожнеча ховаються під простим мовчанням, особливо між близькими людьми. Це також гріховний гнів, ціль якого – помста, покарання.

Отож розв'язання проблеми гніву, як завжди, починається з серця. Що є моїм скарбом? Це Бог чи щось інше? Серце завжди вважає злом те, що загрожує його скарбу, і гнівається на це справжнє або уявне зло. Тому, перефразовуючи Августина, можна сказати: «Люби Бога та гнівайся, як хочеш».

Андрій Мурзін.

ХОЛОДНИЙ ДУШ

«Ось моя бабуся ніколи в Бога не вірила, але завжди всім допомагала. І робила це (на відміну від віруючих) безкорисливо, бо на жодне спасіння не розраховувала і про загробне життя не піклувалася», – подібний закид часто можна почути з вуст скептично налаштованих щодо християн людей.

Проте з таким мисленням ми стикаємося не тільки сьогодні, таке було і в новозаповітні часи, про що довідемося з Послання апостола Петра: «Не зволікає Господь з виконанням обітниць, як деякі вважають те зволіканням; але довготерпить заради нас, не бажаючи, щоб хто загинув, а щоб усі прийшли до покаяння» (2 Петр. 3:9). Тому суть такого скептицизму – ні в чому іншому, як у бунті людей проти Бога, Його заповідей, правил, та й загалом всього світоустрою.

А благочестиві бабусі, які безкорисливо всім допомагали, – це лише гарний привід для чергового закиду в бік церкви, віруючих, і навіть Самого Бога, в Якого такі скептики начебто не вірять, але Якому завжди докоряють. Цікаво, де ж тут логіка, адже як можна докоряти тому, кого начебто немає? Але на це запитання від тих скептиків ви навряд чи почуєте відповідь, зате зможете багато почути закидів і запитань, звернених на вашу адресу: наприклад, почуєте чергову історію про благочестиву бабусю (реальну чи вигадану) чи якусь іншу добру людину, яка не вірила в Бога, але робила всім добро (не те, що ті віруючі!), і відразу за цією історією слідує запитання: і що, ця добра людина, якщо й не вірила в Бога, але робила всім добро, потрапить у пекло?

Найцікавіше тут те, що цих людей біблійна думка, ваша думка загалом мало цікавлять, вони лише шукають приводу, щоб вас десь підловити на слові й тим самим переконати в слушності власної думки, яку можна висловити наступним чином: головне

– творити добро, а в Бога вірити не обов'язково. А благочестиві бабусі чи інші вигадані або ж цілком реальні люди – це лише привід для початку дискусії, в якій віруючий має бути виставлений на посміховисько. Не забувайте, що такого роду думки скептикам вселяє лукавий, який таким чином не тільки зваблює цього простака, але намагається похитнути віру і самого вірного.

«Ось Я посилю вас, як овець поміж вовків: отже, будьте мудрі, як змії, і лагідні, як голуби» (Мт. 10:16), – ці слова, які Христос сказав своїм учням, коли відправив їх на проповідь, не меншою мірою стосуються кожного з нас, звісно, якщо ми вважаємо себе послідовниками Христовими. Тому, зважаючи на це Христове попередження, у згаданій полеміці не треба йти за сценарієм лукавого, а стати зустрічне запитанням: а ти сам, особисто, маючи такий приклад перед собою, чи часто чиниш, як твоя бабуся чи якась інша добра людина? Адже «кожен з нас дасть за себе відповідь Богові» (Рим. 14:12), тому не варто прикриватися пам'яттю і прикладом добрих людей, це справжнісіньке

блуднірство.

Чи потрапить ця добра бабуся чи якась інша добра людина в рай (чи що там ці скептики уявляють) попри їх невіру в Бога, особисто ми не знаємо (адже ці люди могли покаятися перед Богом), але в чому ми можемо бути впевнені – то це в тому, що такий запеклий скептицизм не сприяє потраплянню до небесних осель. Словом, цьому скептику треба влаштувати «холодний душ», а не «теплу ванну», до якої вони звикли у своїй полеміці з віруючими людьми. Від цього всім (і вам, і скептикові) буде набагато більше користі, ніж від багатьох звичних просторових міркувань про Божу любов до всіх, і зокрема до цього бовдура (це слово найкраще підходить до опису подібних «прогресивних» скептиків).

«Початок мудрости – страх Господній» (Пр. 1:7), тому марно говорити з людьми про любов Божу, доки вони не пізнали страху Господнього, інакше для них Божя любов буде асоціюватися не зі спокійною смертю Христовою, а лише з поблажливостю і потуранням. А таке ставлення лише посилюватиме їхню пиху і бунт перед Богом і зовсім не наблизитиме до Нього.

БІЛЯ ШТАБ-КВАРТИРИ ООН ВСТАНОВЛЕНО СКУЛЬПТУРУ, СХОЖУ НА ЗВІРИНУ КІНЦЯ ЧАСІВ, ОПИСАНУ В ОБ'ЯВЛЕННІ

Нова гігантська статуя, встановлена біля штаб-квартири Організації Об'єднаних Націй на Манхеттені (Нью-Йорк), дуже нагадує «звірину» останніх часів, яку описав апостол Іван в Об'явленні 13:2.

На площі для відвідувачів біля штаб-квартири ООН встановлено стража міжнародного миру та безпеки. Хранитель є злиттям ягуара та орла, подарував його уряд Оахаки, Мексика... Створили його художники Хакобо та Марія Анхелес, – йдеться у твіті ООН, який містить і фотографію статуї.

«Цікаво, що два звірі, описані в книзі Об'явлення, символізують політичну владу і мають риси леопарда», – написав користувач твіттера Скотт Фріз. «Інші звірі були зображені з крилами, що символізують швидкість та стрімкість. Цікаво, звідки митці черпали натхнення для цієї роботи?».

В Об'явленні 13:2 (сучасний переклад) говориться: «Той звір, якого я побачив, був схожий на леопарда, ноги він мав, як у ведмедя, а пашу – як у лева. Змії дав йому свою силу, свій престол і велику владу».

А в книзі Даниїла 7:2-4 (сучасний переклад)

читаємо: «Даніїл зазначив: «У моєму видінні вночі я бачив переді мною чотири вітри небесні, які розбурхали велике море. Чотири великі звірі, кожний неспроможний на інших, вийшли з моря. Перший був, ніби лев з орлиними крилами. Я дивився, доки в нього не відірвало крила. Його підняло з землі так, що став він на дві ноги мовби людина й серце людське було дано йому».

Деякі користувачі твіттера також цитують Перше послання апостола Павла до солунян 5:2-3, де мова йде про останні часи, посилюючись на згадку про «мир і безпеку» у твіті ООН.

Цей текст говорить: «... бо самі ви докладно те знаєте, що прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них, як мука тієї, що носить в утробі, і вони не втечуть!».

Інші користувачі пишуть: «Кінець близький», «Які ще докази нам потрібні?».

«Ви дійсно думали, що зможете поставити це так, щоб ніхто не помітив? І «випадково» статуя пофарбована в кольори ЛГБТ», – пише Майкл Снайдер у блозі The Economic Collapse, називаючи статую «одною з найдивніших статуй, які я бачив за все своє життя».

Christianpost.

№ 1 (208)

Виходить щомісяця

січень 2022 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;

літературний редактор — Людмила Бендус;

технічний редактор — Тарас Пришляк.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 593366770000026001052535352,
АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726

Газета віддрукована
у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.